

İSTANBUL İL MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ 2023-2024 EĞİTİM
ÖĞRETİM YILI

BAŞAKŞEHİR ŞEHİT ORHUN GÖYTAN İLKOKULU

GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ

ÇOCUKÇA SATIRLAR

İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İSTANBUL - BAŞAKŞEHİR
İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

“ Bu kitap, İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü’nü
“GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ” kapsamında,
Başakşehir- Şehit Orhun Göyten İlkokulu
öğrencileri tarafından yazılan ve komisyonca
uygun bulunan eserler alınarak hazırlanmıştır.

İMTİYAZ SAHİBİ:

Yakup KAHRAMAN
Okul Müdürü

SORUMLU MÜDÜR YARDIMCISI:

Mansur ÇELEBİ

EDİTÖR

Beren ERGİN OZAN

KOMİSYON:

Beren ERGİN OZAN

Necla SÖZCÜ

Hilal ÖNGÜN

Sibel ÖZDEMİR

Gül BAHTİYAR

Ashı YEGÜL

İÇİNDEKİLER

İçindekiler	Sayfalar
ÖNSÖZ.....	7
<i>Denizin En Kıymetli İncisi:</i> Berra CİVELEK.....	8
<i>Aile:</i> Kerem ÇAYIR	9
<i>Mavi Tonlardan Renklere:</i> Kerem'in Hikâyesi: Hatice ÖZTÜRK	10-11-12
<i>Neşeli İlkbahar:</i> Esil Zehra DEMİR	13
<i>Ramazan:</i> Aysu Serra ÖZDEMİR	13
<i>Minik Kedi:</i> Elif ERŞAHİN	14
<i>Şeker Gezegeni:</i> Ayşe ŞERBETÇİ.....	14-15
<i>Ablamın Doğum Günü:</i> Nihan YILDIRIM	16
<i>Asel Rana:</i> Ömer Asaf YÖNET	17
<i>Sanat:</i> Deniz EK	17
<i>Anneler Günü:</i> Ayşe Sare GÜNER	18
<i>Yeşilay:</i> Aslan Uraz AYAZ	19
<i>Yeşilay:</i> Nilüfer ERDOĞAN	19
<i>Canım Vatanım:</i> Eymen ÖZBİLGE	20
<i>Pamuk Şeker Dünyası:</i> Zeynep Yaren AKIN	21
<i>Bir Yaz Macerası:</i> Zeynep Ecmel TOPSAKAL	22-23
<i>Benim Annem:</i> Furkan ELÇİ	24
<i>Su Altındaki Hayvanlar:</i> Kaan NURİLATİF	25
<i>Minik:</i> Nilüfer ERDOĞAN	26
<i>Orman:</i> Neyyir YALMAN	26
<i>İyilik Her Şeyin İlacıdır:</i> Fatma Zümra ÇAKILLI	28
<i>Uzay Yolculuğu:</i> Yiğit Alp ÖZDEMİR	29
<i>Sütlaç'ın Pişmanlığı:</i> Mustafa Talha AK	29
<i>Dünya Neydi? :</i> BUKOVALI	30
<i>İki Küçük Tavşanın Dostluğu:</i> Erva DOĞAN.....	31
<i>Bir Kış Tatil Günü:</i> Zeynep KARAARSLAN	32-33
<i>Geri Dönüşüm:</i> Sena MİRHAN.....	34
<i>Uludağ Hazinesi:</i> Ahmet Demir KURUCU	35
<i>Çanakkale'de Kış:</i> Kerem AYDIN	36

İçindekiler Sayfalar

Sonbahar Geldi: Simay SÖZCÜ.....	37
Macer-A-İstan: Musrafa Çınar ESER	38
Al Bayrağım: Salih BİRLİK	39
Efehane Ve Kedisi PİKACHU: Ömer Efehane UÇAR.....	40-41
Kardan Adam: Kağan ERCİYAS	42
Vişne Ağacı: Muhammed Beha KELEŞ	43
Küçük Kuzunun Dersi: Ömer Eymen AK	44
Kirli Dünya: Kemal ÖKSÜZ	45
Bilinçli Çocuklar: Yağmur ŞAMLI	46-47
Uzaydaki Macera: H. Efe ÖZCAN	48
İyileştiren Arkadaşlık: Yavuz Kerem EKİN	49
Leya'nın Rüyası: Ayşe ŞERBETÇİ	49
Mevsimler: Tunahan EFE	50
Kış Macerası: Minanur TUNÇER	51
Kayıp Cüzdan Vakası: Defne DÖNMEZ	52
Tathırlar Diyarı: M.Aslı USLUCAN/ M.Sıla USLUCAN	53
Külahlı Kurtarış: M.Aslı USLUCAN/ M.Sıla USLUCAN	53
Eve Dönüş: M.Aslı USLUCAN/ M.Sıla USLUCAN	53
Efe'nin Rüyası: Ömer Bora KAPUCU	54
Atakan'ın Dileği: Muhammed Huzayfe ÖZALP	55
Çöldeki Hayvanlar: Mirza Talha MERCAN	56
Gezegende Dostluk: Haktan HUYUT	57
Dünya Düz mü? Yuvarlak mı? : Hira Nur ATEŞ	58-59
Gizemli Harita: Kemal ÇAKMAK	60-61
Arkadaşlığın Önemi: Emir DALDİKEN	62
Maxi ve Uzay: Emir ERTUĞRUL	63
Herkes Özel Herkes Güzel: Sümeyye OLGUNSOY	64
Umut Ağacı ve Arkadaşları: Azra TURGUT	65
Minik Astronotun Hayali: Ahmet Asaf ÖZCAN.....	66-67-68

ÖNSÖZ:

İl Milli Eğitim Müdürümüz; Sayın Doç. Dr. Murat Mücahit YENTÜR 'ün başlattığı “Geleceğin Yazarları Projesi” kapsamında minik yüreklerin kaleme aldığı eserlere bu kitabımızda yer verdik.

Bu projenin amacı; öğrencilerimizin okuma-yazma becerilerinin gelişimine katkıda bulunmak, öğrencilerimizin söz varlıklarını zenginleştirmek, öğrencilerimizin yazma ve yazarlık kavramı hakkında bilgi sahibi olmasını sağlamaktır.

Çocuklarımızın, küçük parmaklarıyla yazıp, bize kocaman hayal dünyalarını ve yüreklerini açacak olmaları ve bizleri çocukça bir gezintiye çıkarmaları bizleri heyecanlandırdı.

“Kim bilir belki de, geleceğin ünlü bir yazarına ilk basamak olacak kitabı çıkarıyoruzdur.” diyerek yola çıktık ve sonuca ulaştığımızda, onların heyecanlarına, mutluluklarına ve bir eser çıkarmanın gururunu yaşamalarına ortak oluyoruz.

Eser veren öğrencilerimizi tebrik ediyor, kitap komisyonunda görev alan öğretmenlerimize de teşekkür ediyorum.

Yakup KAHRAMAN

Başakşehir Şehit Orhun Göytan İlkokulu Müdürü

DENİZİN EN KIYMETLİ İNCİSİ

Bir sonbahar sabahı Deniz'in 9. yaş gününü kutlayacaklardı. Annesi ve babası yapacakları doğum günü partisi için Deniz'in de fikrini almak istiyor, arkadaşları ile keyifli bir gün geçirmeleri için ellerinden geleni yapıyorlardı. Deniz ise yaş gününde bir denizkızı olmayı hayal ediyordu. Ailesi Deniz'i kırmamış, o çok istediği doğum günü partisini tam da istediği şekilde organize edeceklerine söz vermişlerdi.

Doğum günü sabahı Deniz çok heyecanlıydı. Hazırlanmak için odasına girdiğinde dolabında asılı olan denizkızı kostümünü gördü. Annesi Deniz'e sürpriz yapmış, hayalini gerçekleştirmişti. Kostümünü giyen Deniz odasındaki yatağın üzerinde uyuyakalmış, derin mi derin bir rüyaya dalmıştı...

Rüyasında, dalgalı ve derin bir okyanusun ortasında istiridye ve incinin arkadaşlığı ile karşılaşmıştı. İstiridye, denizaltında herkesten uzak derinlerde yaşamını sürdürüyordu. Güneş'e ihtiyaç duyduğu bir gün kabuklarını aralamış, üzerinden akıp giden okyanus suyu ona çok iyi gelmişti. O sırada kabuğunun içine düşen kum tanesi her şeyi değiştirmişti. Başta birbirlerinin yaşam alanlarında olmayı çok kabul etmeseler de bir süre sonra arkadaşlıklarının ne kadar kıymetli olacağını farkına varmışlardı. İstiridye, kabuğunun içini kaplaması için kendisine verilen o muhteşem özelliğini kullanıp, kum tanesinin üzerine örtmeye başlamıştı. Ta ki parlak bir görüntü oluşana kadar. İstiridye bir süre minik kum tanesinin üzerine katlar eklemeye devam etmişti. Sonunda son derece müthiş ve parlak, değerli bir inci oluşmuştu. İstiridye ve inci denizaltındaki onca ürkütücü canlıya rağmen, birbirlerine sahip çıkmışlardı. Çok yakınlarında olan balıkların kuyruk darbelerinden bile etkilenmiyorlardı. Birbirlerine yardım ediyorlar, arkadaşlıklarına zarar gelmemesi için ellerinden geleni yapıyorlardı. İstiridye incinin desteği ile açılmayacak tüm kapıları açıyor, aşılmayacak tüm engelleri aşıyordu. Yine okyanusun dalgalı olduğu bir günde yosunların arasında oradan oraya savrulmuşlardı ama asla birbirlerini kaybetmek istememişlerdi. Olacaklardan habersiz dalgalarla mücadele ediyorlardı. İstiridye içinde büyüttüğü onca inciye rağmen, parlattığı ve en iyi anlaştığı arkadaşını kaybedecekti neredeyse. Kasırganın da etkisiyle kabuklarını açmak zorunda kalan istiridye en sevdiği arkadaşını okyanusun kıyılarında düşürmüştü. Denizkızından yardım istemişti ancak, artık yapacak bir şey yoktu. Denizkızı olanlar karşısında çok üzgündü. İyi anlaştığı arkadaşlarına sahip çıkmanın ne kadar değerli olduğunun bir kez daha farkına varmıştı.

Bu sırada doğum günü için tüm hazırlıkları tamamlayan Deniz'in annesi Deniz'in odasına girmiş ve derin uykuda olan kızını uyandırmıştı. Doğum günü için her şey hazır. Deniz 9. yaş gününde arkadaşlarıyla çok eğlenmişti.

Berra CİVELEK 4-E

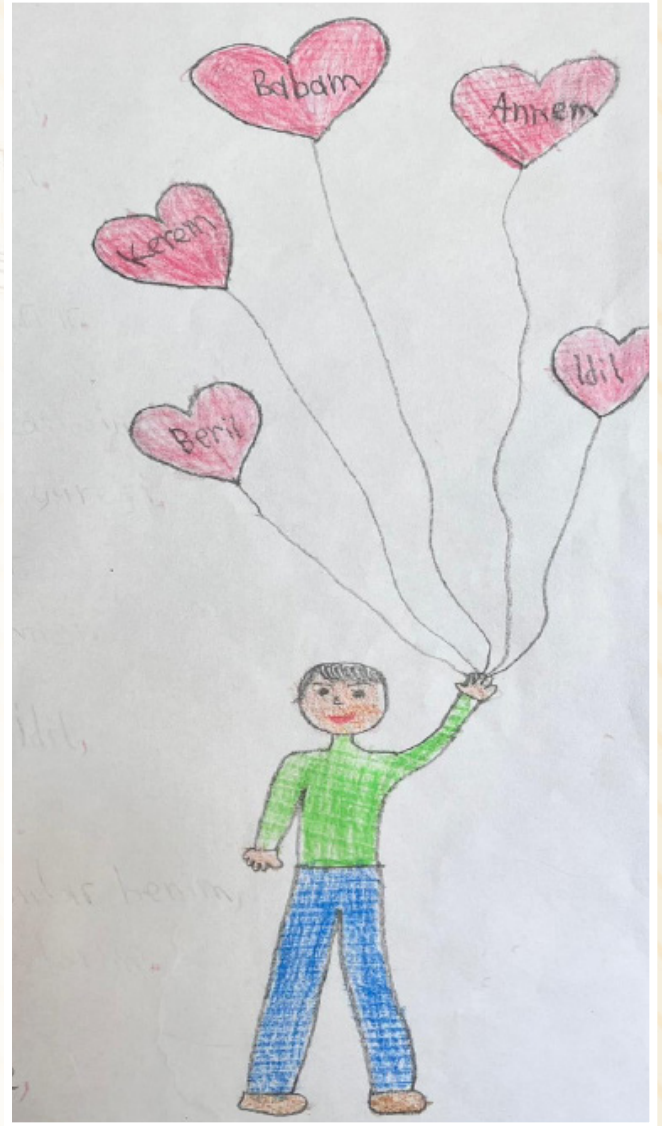
AİLE

Babam evimizin direği,
Koruyup kollar bizi,
Gece gündüz çalışır,
Zamanını bize de ayırır.

Annem evimizin şefkatlisi,
Kocamandır sevgi dolu yüreği,
Bir baktı mı içimiz ısınır,
Öper koklar her birimizi.

Kardeşlerim Beril ve İdil,
Bakarlar çipil çipil,
En sevdiklerimdir onlar benim,
Güneşlerim, güzel kardeşlerim.

Böyledir bizim ailemiz,
İyi ki biz bir aileyiz.
Allah bizi ayırmasın
Bir ömür mutlu yaşatsın.

Kerem ÇAYIR 3/A

MAVİ TONLARDAN RENKLERE: KEREM'İN HİKAYESİ

Kerem'in dünyası hep mavi tonlarında dönmüştü. Gökkuşağının neşeli renklerinden bihaber, her şeyi gri bir pusun arkasından görüyordu. On iki yaşındaydı ama yaşlılarının koşuşturmalarına, kahkahalarına yabancıydı. Kerem, disleksiydi. Harfler, sayılar onun için kıvrıla büküle dans eden dumanlar gibiydi. Arkadaşları okuma yazma öğrenirken, Kerem sayfaları boş bakışlarla çevirir, anlamsız çizgiler olarak görürdü kelimeleri.

Okul, Kerem için adeta bir işkence hanesine dönüşmüştü. Öğretmenlerin sesleri uğultuya karışıyor, sınıf tahtasına yansıyan harfler bir türlü anlam kazanmıyordu. Diğer çocuklar parmağını kaldırıp cevap verirken, Kerem titreyen dudaklarıyla susuyordu. Yanlış okuyacak, alay konusu olacak korkusu boğazını sıkıyordu.

Bir gün, edebiyat dersinde sıra Kerem'e geldiğinde mırıldanarak okumaya çalıştı. Sesindeki titreme, her hecede büyüyor, kelimeler bir çorba gibi birbirine karışıyordu. Sınıf kahkahaya boğulduğunda kocaman gözlerinde yaşlar parladı. Sınıfın ortasında küçüldü, sanki kaybolacakmış gibi hissetti kendini.

Öğretmen, Kerem'in yanına gelerek yumuşak bir sesle, «Seninle özel olarak çalışalım, olur mu?» dedi. Kerem, başını olumsuz anlamda salladı. Utançtan kıpkırmızı kesilmişti. O sırada sınıfın en sessiz öğrencisi olan Zeynep, yerinden kalktı, «Öğretmenim izin verirseniz ben ona yardım edebilirim.» dedi.

O günden sonra Kerem, Zeynep'in yanında kendini biraz daha güvende hissetti. Zeynep, onunla sabırla çalıştı. Harfleri teker teker öğretti, kelimeleri hecelerine ayırdılar. Zeynep, Kerem'in sıkılmaması için hikayelerle harfleri canlandırdı. A harfi uçan bir kuş, E harfi ters dönen bir sandalye gibi.

Yavaş yavaş Kerem'in dünyası mavi tonlarından kurtulmaya başladı. İlk okuduğu kelime “anne” olduğunda, yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Artık kitaplardaki yazılar korkutucu çizgiler değil, onu yeni dünyalara götüren birer kapı gibiydi.

Zeynep'in yardımıyla okuma yazma güçlüğüne aşmaya başlayan Kerem, içindeki sanatçıyı da keşfediyordu. Duygu ve düşüncelerini kağıda döktükçe, renkler yavaş yavaş hayatına giriyordu. Resimleri mavi tonlardan sıyrılarak, rengaren çiçeklere, uçan kuşlara dönüştü.

Kerem, okuma yazmada zorlandıkça içine kapanık bir çocuk haline gelmişti. Arkadaşlarıyla iletişim kurmakta güçlük çekiyor, teneffüslerde genellikle tek başına oturmayı tercih ediyordu. Zeynep ise onun bu yalnızlığını fark etti. Kerem'in okumakta güçlük çektiği gibi, resim yeteneğini de fark eden Zeynep, onun bu yeteneğini geliştirmesi için onu teşvik etti.

Zeynep, Kerem'i okulun resim kulübüne kaydettirdi. Başlarda çekingen davranan Kerem, zamanla kendini ifade etmenin en iyi yolunun resim olduğunu keşfetti. Fırçayı eline aldığı anda, içindeki mavi dünya renklerle dolmaya başladı. Mavi gökyüzüne kocaman bir güneş kondurdu, dallarında kuşlar öten rengaren ağaçlar çizdi. Resimleri, konuşamadıklarını anlatıyordu sanki.

Resim hocası Bayan Ayşe de Kerem'in yeteneğini fark etti. Bayan Ayşe, Kerem'e farklı teknikler öğretti, onu sanatçılarla tanıştırdı. Kerem, ressamların hayat hikayelerini okudukça, onların da zorluklarla mücadele ettiğini öğrendi. Bu durum, Kerem'e güç verdi. Disleksi onu engellemiyordu, aksine farklı bir yetenek kazandırmıştı.

Bir okul günü, resim sergisi düzenlendi. Kerem, tereddüt içinde Zeynep'in elinden tuttu. Sergi salonunda, diğer öğrencilerin tabloları arasında onun da bir resmi asılıydı. Resimde, rengaren kelebekler mavi bir gökyüzünde uçuyordu.

Öğrenciler teker teker tabloların önünden geçerken, Kerem'in kalbi heyecanla çarpıyordu. O anda bir kız çocuğunun durup resmine uzun uzun baktığını fark etti. Sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanına geldi, «Ne kadar güzel kelebekler!» dedi. Kerem, gururla gülümsedi.

O gün, Kerem'in hayatında dönüm noktasıydı. Disleksi, onu engellemek yerine, farklı bir yola yönlendirmişti. Resimleriyle herkesle konuşabiliyordu artık. Artık mavi bir dünyada değil, renklerin cümbüşünde yaşıyordu. Zeynep'in dostluğu ve kendi çabaları sayesinde, farklılığını bir güç haline getirmişti.

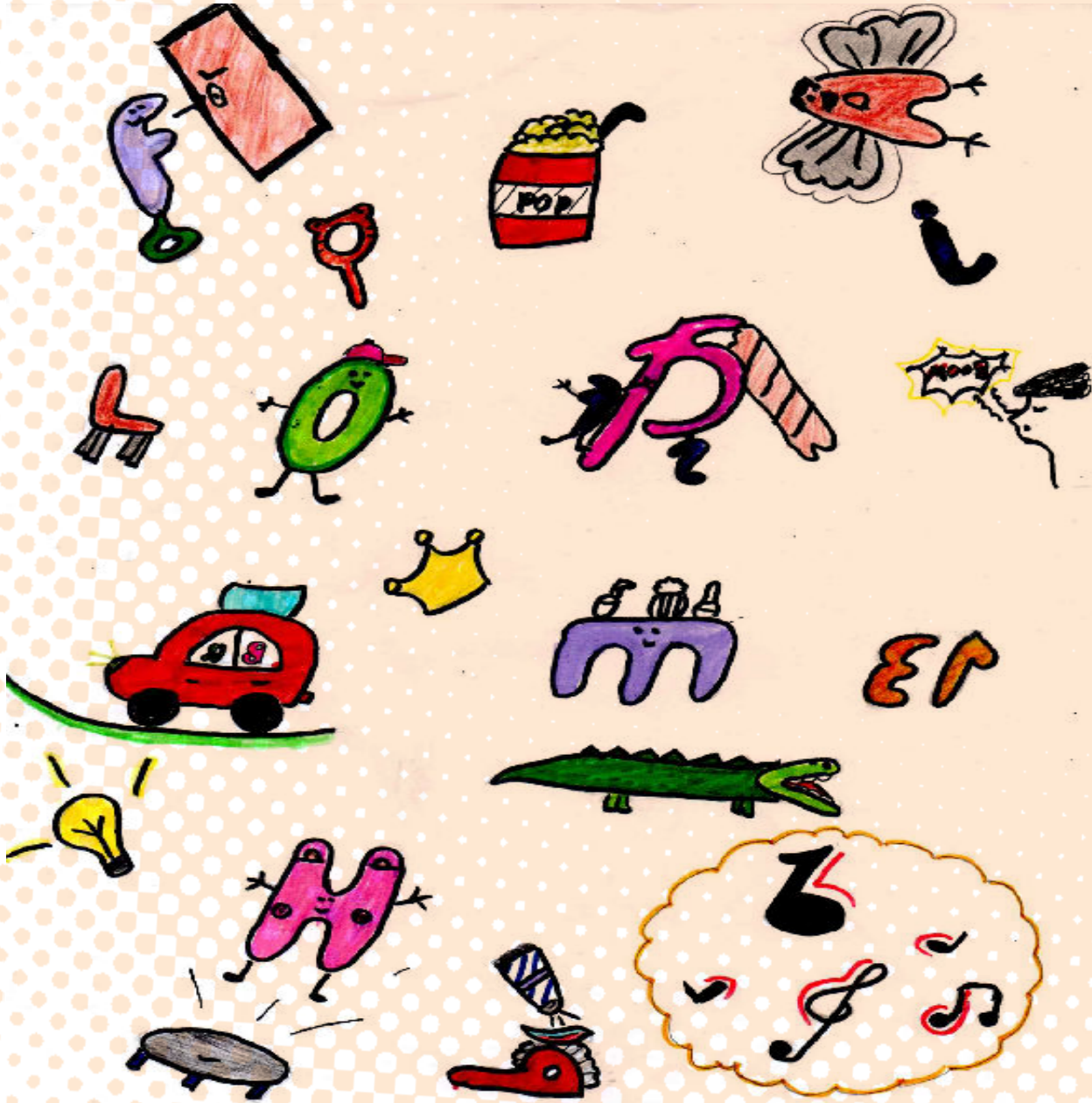
Yıllar geçti. Kerem liseyi bitirdiğinde yetenekli bir ressam olarak tanınıyordu. Resimleri yerel yarışmalarda ödüller kazanıyor, hatta bazı galerilerde sergileniyordu. Disleksi hala hayatının bir parçasıydı, ancak artık onu bir engel olarak görmüyordu. Aksine, ona resim yeteneğini kazandıran bir faktör olarak görmeye başlamıştı.

Bir gün, Kerem disleksi konusunda farkındalık yaratmak için düzenlenen bir etkinliğe davet edildi. Öğrencilere disleksi ile ilgili deneyimlerini anlattı. Zorluklarını, hissettiği üzüntüyü ve Zeynep'in yardımıyla resim sayesinde kendini nasıl ifade ettiğini paylaştı.

Konuşması sırasında salonda bulunan birçok öğrenci Kerem'in hikayesinden etkilendi. Disleksiye sahip bazı öğrenciler Kerem'e yaklaşarak deneyimlerini paylaştılar. Kendilerini yalnız hissetmediklerini anladıklarını söylediler. Kerem, onlara resim yeteneklerini keşfetmeleri için önerilerde bulundu. Belki de onların içinde de kendilerini ifade edebilecekleri gizli bir yetenek vardı.

Bu etkinlikten sonra Kerem, disleksi ile ilgili farkındalığı arttırmak için çalışmaya karar verdi. Zeynep'in de desteğiyle okullarda seminerler düzenlemeye başladı. Disleksiye bir engel olarak değil, farklı bir öğrenme biçimi olarak anlatıyordu. Öğrencilere yeteneklerini keşfetmeleri için moral veriyordu.

Kerem'in hikayesi, hayatta her zaman zorluklarla karşılaşacağımızı ama pes etmeden mücadele ettiğimizde renklerin hayatımıza dolacağını anlatıyordu. Bu, herkesin kendi yolunu kendi çizebileceğinin, farklılığın bir engel değil, bir zenginlik olduğunun hikayesiydi. Kerem, disleksiye sahip olmanın onu zayıflatmadığını, aksine onu güçlü ve yetenekli yapan bir özellik olduğunu herkese göstermişti

Hatice ÖZTÜRK 4-B

NEŞELİ İLKBAHAR

İlkbahar geldi hoş geldi,
Çocuklar neşelendi,
Ağaçlar çiçek açtı,
Siyah benekli uğurböceği,
Yapraklara konuverdi.

Gökyüzünde dalgalanan,
Rengârenk uçurtmalar,
Mis kokulu çiçekler,
Geldi renkli ilkbahar.

Esil Zehra DEMİR

RAMAZAN

Ramazan'ın ilk günü,
Koş hemen iftara,
Sonra şekillenir masan,
Mutluluk duyarsın bir yandan.

Baksana bir anda,
Her yer cennet gibi,
Sofraya oturduğun an
Hemen gelir Ramazan.

Aysu Serra ÖZDEMİR 3-C

MİNİK KEDİ

Defne minik kedisini kaybetmiş. Kaybettiği içinde çok üzülüp ağlıyormuş. Arkadaşı Defne'ye "Ağlama gel, sokak sokak dolaşıp kedini buluruz ." demiş. Defne ve arkadaşı sokak sokak dolaşıp Defne'nin kedisini aramaya başlamışlar. Ama sokaklarda o kadar çok kedi varmış ki; Defne ve arkadaşı sokak kedilerine mama dağıtmaya başlamışlar. Defne sonunda kendi minik kedisini bulmuş. Defne çok mutlu olmuş. Çünkü Defne'nin sadece minik bir kedisi değil bir sürü de sokak kedisi olmuş.

Elif ERŞAHİN 3-E

ŞEKER GEZEGENİ

Bir sabah Elif uykudan uyandı, elini yüzünü yıkadı, sofraya gitti. Sofrada her zamanki gibi yumurta, zeytin, peynir ve diğer kahvaltılıklar vardı. Elif kahvaltısını yaptı ve çantasını da alıp üstünü değiştirip okula gitti. Öğretmenleri daha gelmemişti. Elif ödevlerini çıkardı o sırada öğretmeni geldi. Ödevleri kontrol etti. gün her zamanki gibi geçiyordu ta ki son derse kadar. Son ders öğretmeni bir masal anlattı. Masalın adı Şeker Gezegeni'ydi. Çok ilgisini çekmişti Elif'in bu masal. Merakla dinliyordu. Ama masal bitmeden zil çaldı ve masalın kalanını yarın son ders devam edeceklerini söyledi öğretmeni.

Elif eve geldiğinde çok yorgundu, bir şeyler atıştırıp uyudu. Uyandığında uzayda, hiç bilmediği bir gezegendeydi. Biraz dolaştığında her yerin şekerden olduğunu fark etti. Şaşkınlıktan ve meraktan ne yapacağını bilemedi. Biraz daha ilerlediğinde şekerden bir kale gördü. Kaleye yaklaştı ve içinde pamuk şekerden minik canavarlar vardı.

- "Burası neresi?" diye sordu Elif.

Pamuk şeker canavarlarının lideri dedi ki:

- Burası şeker gezegeni burda çeşit çeşit şekerler var. İstedğin her yeri yiyebilirsin. Elif;
- Ama dünya nerde? dedi şaşkınlıkla. Pamuk şeker canavarlarının başkanı:
- Biz Dünya diye bir yer duymadık. Biz sadece burayı biliyoruz. İstersen burada kal burda sınırsız şeker var, istediğin kadar yiyebilirsin. Elif kararsız bir şekilde "olur" dedi. Elif 'e ir kolye verdiler. Kolye yeni gelenler için oraya alışabilirsin diye verilirmiş. Ve partiler yapılmış. Partide pamuk şeker, lolipop, gofret ve daha neler neler varmış.

Elif'e uzun jelibonlardan bir elbise giydirdiler, kıyafetin üstünde de renkli renkli şekerler vardı.

Parti bittikten sonra uyumaya hazırlandılar. Uyku şarkısını söyleyip uykuya daldılar.

Sabah olduğuunda yine parti yaptılar. Yine şekerler yediler. Elif ağızına bir şeker attı, o sırada kıtırt diye bir ses geldi. Elif 'in dişı kırılmıştı. Elif ağlayarak "Ben eve gitmek istiyorum." Dedi.

Ağlayarak uykuya daldı. Sabah olduğuunda evindeydi ama şekerden kolyesi hala boynunda duruyordu ve şekerleri de lambasının yanında duruyordu. Çok şaşırılmıştı. Kahvaltı için sofraya gittiğinde tabakta şeker canavarının resmi vardı.

Ayşe ŞERBETÇİ 4/D

ABLAMIN DOĞUM GÜNÜ

Okullar yarıyıl tatiline girmişti. Yarıyıl tatilinin ikinci haftası bir şubat ablamın doğum günüydü. Kitap ayrıçalarını çok sevdiği için ona beğenebileceğini düşündüğüm bir kitap ayrıacı aldım.

Eve gelince bir hediye paketi hazırlayıp kitap ayrıacını içine koydum. Ablam kesinlikle bu hediyeyi çok sevecekti. Annem pastayı hazırlamış mumları da unutmamıştı. Akşam olunca pastayı kestik ve birlikte yedik. Sıra hediyeleri vermeye gelmişti. Hediyemi görünce ablam çok mutlu oldu ve bana sarılıp teşekkür etti.

Ablam on dört yaşına girmişti. Çok mutluydu.

Nihan YILDIRIM 3-A

ASEL RANA

Asel Rana onun adı,
Seviyorum baldır tadı,
En sevdiğim oldu birden,
Laf söyletmem kızarım hemen.

Rana diye çağırıyorum ben,
Anlıyor, geliyor hemen.
Nasıl da güzel gülüyor abisine,
Onu çok seviyorum ben.

Ömer Asaf YÖNET 3-C

SANAT

Müzik çalarım, resim yaparım,
Sanata saygı duyarım,
Haftalarca düşünürüm,
Uyumadan çalışırım.
Duvarlara yazı bile yazarım,
Flüt, gitar, piyano arkadaşım,
Sanata saygı duyarım,
Çünkü ben çok çalışırım.

Deniz EK 3-C

ANNELER GÜNÜ

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde Büşra diye küçük bir varmış. Küçük kız çok güzel ve çok tatlıymış. Günlerden bir gün aklına bir fikir gelmiş. 12 Mayıs Anneler Günü 'nde annesine bir hediye vermek istiyormuş. Ama aklına hiçbir fikir gelmiyormuş. Düşünmüş taşınmış aklına annesine bir mektup yazmak gelmiş. Almış eline kâğıt kalemi başlamış yazmaya. Yazdığı mektubu bir yere saklamış ve uykuya dalmış. Sabah uyandığında Anneler Günü'ymüş. Hediyesini annesine vermek için sabırsızlanıyormuş. Mektubu güzel bir zarfa koyup annesine vermiş. Annesi çok sevinmiş ve mektubu hemen okumaya başlamış. Annesi mektubu okurken duygulanmaya başlayınca Büşra annesine sımsıkı sarılmış. Annesi Büşra'ya çok teşekkür etmiş ve bu hikâye burada bitmiş.

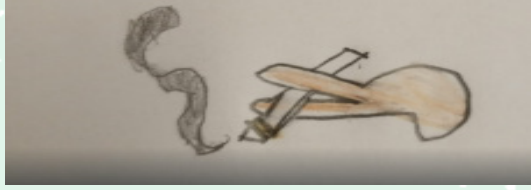
Ayşe Sare GÜNER 3-E

YEŞİLAY

İçme sakın sigara
Depolama pis hava
Akciğer çok üzülür
Karaciğerin hali vah

Bırakmak zor olsa da
Üzülürsün sonra da
İçme sakın sigara
Tütünü de boş ver ya

Neye yarar nargile
Ela lale el ele
Gerek yok hiç tütüne
Geçirirsin havale

Öksürük falan derken
Astım olursun sen
Neler çeker akciğer
Ah sen bir bilsen

Orman yangını çıkarır
Kötü olan o sigara
Bir kere evet deme
Hep sigarayı içme

Yeşilay'dır kurtaran
Yeşilay'dır sen de gel
Bir bakarsın bırakmışsın
Sigara öldürür
Kendini de övdürür

Aslan Uras AYAZ 4-C

YEŞİLAY

Sigaranın zararlarını
Anlatır bize Yeşilay
Alkol bağımlılığını
Önlemeye çalışır Yeşilay

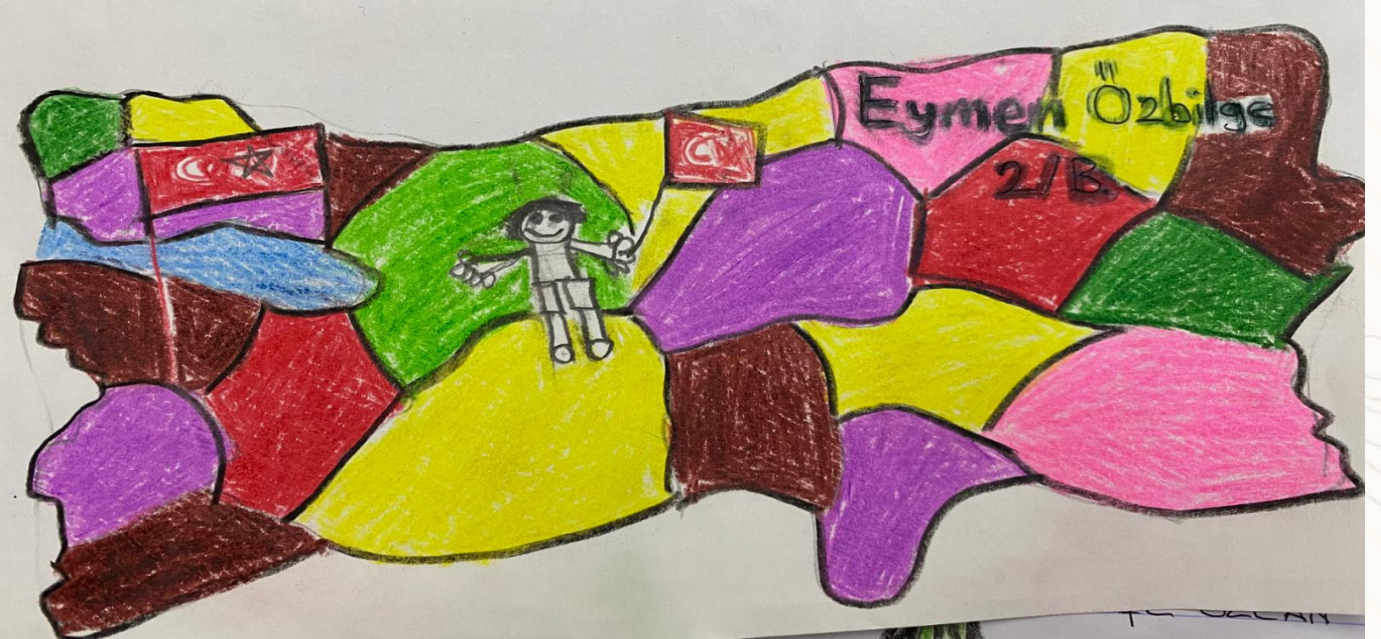
Zehirleme kendini
Uzak dur bunlardan
Paranı ve gücünü
Harca mutlulukları

Nilüfer ERDOĞAN 4-C

CANIM VATANIM

Taşı, toprağı, doğası,
Mis kokar havası,
Dalgalanır şanlı bayrağı,
Benim canım vatanım.

Şehitlerden emanet,
Her köşesi ayrı bir cennet,
Bize en büyük servet,
Benim canım vatanım.

H.Eymen ÖZBİLGE 2/B

PAMUK ŞEKER DÜNYASI

Merhaba, benim adım Zeyneb Yaren. 7 yaşındayım vehayal kurmayı çooook severim. Annem geçenlerde bana pembe bir suluk aldı. Ona kâğıttan elbiseler yaptım ama daha ismini bulamamıştım.

Okul çıkışı pamuk Şeker satan abiden pespembe bir pamuk Şeker aldık. Ben pamuk Őekerimi yerken yine hayallere daldım. Dünyada insanlar pamuk Şeker gibi yumuşak kalpli ♥ ve çok tatlıydı. Herkes çok mutluydu. Parklar pembeydi ve bütün çocukların ellerinde pamuk Şeker vardı.

Ben bu hayalleri kurarken annemin yüzüme yapışan pamuk Şekerleri silmesiyle uyandım. O an pembe suluğumun adını P a m u k Ő e k e r koymaya karar verdim.

Yaşadığımız dünya pespembe olmasa bile içindeki insanlar hep pamuk Şeker gibi olmayı başarabilirler inşaAllah!

Zeyneb Yaren AKIN 2/E

BİR YAZ MACERASI

Okulların kapanmasına bir gün kalmıştı. Hazal çok heyecanlıydı. Çünkü aylardır beklediği an gelmişti. Sonunda dedesinin yaptığı bahçeli, büyük eve gideceklerdi. Hazal sabah olduğunda üstüne açık yeşil bir elbise giyindi. Sonra arkadaşı Damla ile beraber karne almaya gitti. İkisinin de anne ve babası sonradan gelecekti. Okula vardıklarında herkes çok şıktı. Öğretmenleri sırayla herkesle fotoğraf çekildi. Sonra karneler verildi. Hazal'ın karnesi çok iyiydi. Hazal'ın anne ve babası onu tebrik etti. Daha sonra Hazal dedesinin yaptığı eve gidip gitmeyeceklerini sordu. Hazal'ın anne ve babası ona iki gün sonraya uçak bileti aldıklarını söyledi. Hazal çok mutlu oldu. Hemen Damla ve diğer arkadaşlarıyla vedalaşıp eve gittiler. Eve vardıklarında hemen bavullarını hazırlamaya başladılar. Sonunda iki gün geçip gitti. Hazal ile ailesi havalimanındaki işlerini halledip uçağa bindiler. Bir saatlik bir uçuştan sonra Marmaris'e ulaştılar. Hemen bavullarını alıp çıkış kapısına gittiler. Orada Hazal'ın amcası vardı. Onları alıp Hazal'ın dedesinin bahçeli evine götürmek üzere yola koyuldu. Eve vardıklarında Sude ve Gökçe bahçedeki ağaç evdeydi. Hazal eşyalarını bırakıp onların yanına gitti. Sude ve Gökçe Hazal'ı görünce hemen ona sarıldı. Sonra Hazal Sude'den kendisine bahçeyi tanıttmasını istedi. Sude seve seve kabul etti:

-Hazal bak bu aşağısı meyve bahçesi. Şurada da tavuk kümesi var. Yanında da inek ve kuzu ahır var. Son olarak kaldığımız iki katlı ev. Beğendin mi?

Hazal şaşırılmış bir ses tonuyla:

-Çok büyük, ama beğendim.

Gökçe:

-Ben de ağaç evi tanıyım. Alt katta minik mutfuğumuz ve masamız var. Birde kütüphane. Üst katta ise oturma yerlerimiz ve televizyon odamız var.

Hazal:

-Bu ağaç ev tahmin ettiğimden daha büyük ve güzelmiş.

Gökçe:

-Sonuçta dedem ve amcam yaptı. Tabi ki büyük ve güzel olacak.

Hep bir ağızdan güldüler. Akşam olduğunda büyük eve gidip uyudular. Sabah olduğunda hep beraber güzel bir kahvaltı yaptılar. Kahvaltıda yumurta, süt, peynir, zeytin, bal, sucuk, omlet, hamur kızartması, portakal suyu... Hepsi vardı. Kahvaltının ardından Hazal'ın dedesi, amcası ve babası hayvanların bakımını yaptı. Annesi, anneannesi ve teyzesi evi temizledi. Kızlar ise ağaç eve gidip sohbet etti. Aradan bir hafta geçti, bugün herkes büyük anneanneyi görmeye gidecekti. Ama Sude, Gökçe ve Hazal gitmek istemedi. Anneleri zorlamadı ve üçü dışındakiler yola çıktı. Üç kuzen tek başlarına kaldı. Aradan üç saat geçti ama anneleri hala gelmedi. Artık endişelenmeye başlamışlardı. Sonra Sude'nin telefonu çaldı. Arayan Sude'nin annesiydi. Arabalarının bozulduğu ve ancak üç gün sonra gelebileceklerini söyledi. Kızların yalnız başlarına olan maceraları şimdi başlamıştı.

İlk gün meyve ağaçlarını sulamak için bahçeye indiler. Ama Gökçe hortumla diğerlerini ıslatmaya başlayınca işler karıştı. Bunun üzerine Sude ve Hazal da birer hortum kaptı ve resmen su savaşı başlamıştı. Sonunda herkes yorulunca savaş bitti. Eve gidip üstlerini değiştirdiler ve film izlemeye başladılar. Film sonlarına doğru bir ses duydular. Ses çatıdan geliyordu. Üçü de çok korktu ve filmi kapatıp yatağa girdiler.

İkinci gün ise tavuklardan yumurta almaya gittiler. Ama kümesin başındaki horoz yumurtaları almalarına izin vermedi. Hazal tüm cesaretini toplayıp içeriye girdi ama yumurtalara daha elini sürmeden kırmızı ibikli horoz onu kovalamaya başladı. Hazal çığlıklar atarak kaçtı. Sude ve Gökçe bunu gülerek izledi. Sonunda horoz Hazal'ın peşini bıraktı. Sonra Sude'nin aklına bir fikir geldi. Gökçe bir leğen su getirdi ve onu toprağa döktüler. Oluşan çamurdan şekiller, heykeller, bebekler ve hayvanlar yaptılar. Akşam olduğunda ellerini yüzlerini yıkayıp yatağa girdiler girmesin ama dış kapıdan garip sesler geliyordu.

Sabah olduğunda bir kapan kurdular ve onu sakladılar. Ayrıca ilk gün çatıdan gelen seslerin kaynağını bulmuşlardı. Sesin kaynağı çatıdaki leylek yuvasıydı.

Öğlene doğru Gökçe bir tohum torbası buldu. Kızlar bu tohumları ekmeye karar verdi. Akşama kadar bu tohumlarla uğraştılar. Akşam olunca yatağa girdiler. Gece biraz ses çıktıktan sonra ses kesildi. Kızlar sabah olunca kapanı kontrol etti. Kapanda bir fare vardı. Kızlar çok şaşırıldı.

Hazal, Sude ve Gökçe'nin anneleri geldiğinde kızlar her şeyi anlattı. Herkes kahkahalara boğuldu.

Hazal'ın annesi:

-Bundan sonra evde tek kalmak istemezsiniz.

Kızlar:

-Yooooo! İsteriz.

Zeynep Ecmel TOPSAKAL 4/B

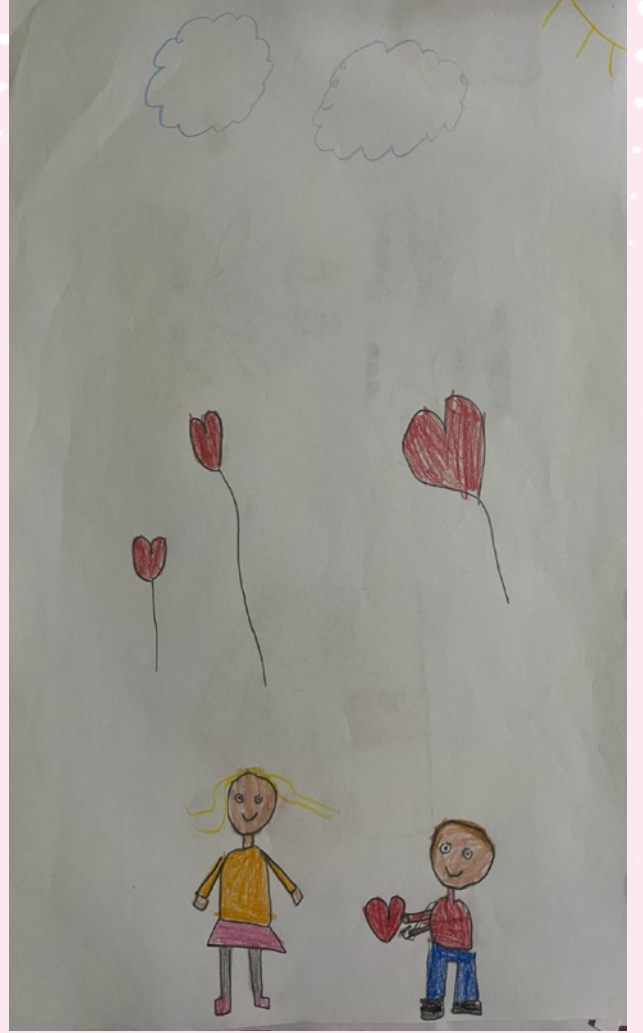
BENİM ANNEM

**Gül gibi kokar saçları,
Bir tanedir benim annem.**

**Benim inci tanemdir,
Benim güzel annem.**

**Her yarışta birincidir,
Benim güzel annem.
Her şeyi yaparım onun için,
Bir tanedir benim annem.**

**Çocuklarını çok sever,
Hep iyiliklerini ister.
İşte böyledir anneler,
Hepsi birer melekler.**

Furkan ELÇİ 3-E

SU ALTINDAKİ HAYVANLAR

Yaz tatilinde ailemle birlikte Çanakkale'nin Gökçetepe Köyü'ne gittik. Gökçetepe Köyü deniz kenarında çok şirin bir yer aynı zamanda milli bir parkı da var. Babamla birlikte orada dalış yapmayı düşünüyorduk.

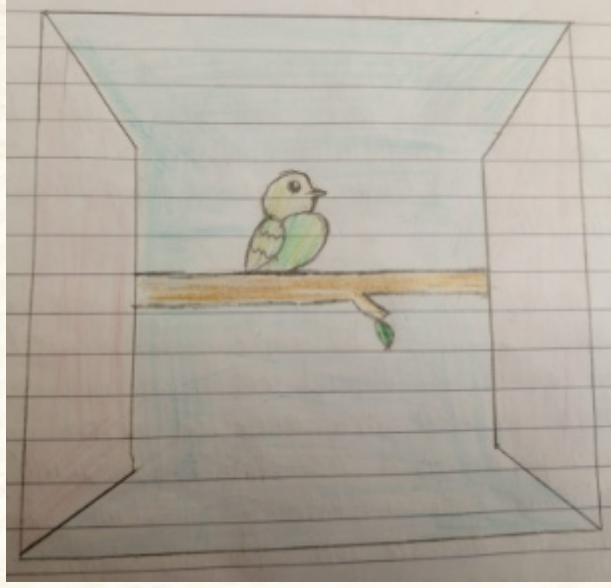
Otelimize yerleştik, kahvaltımızı yaptık. Gökçetepe Tabiat Parkı'na doğru yola çıktık. Tüplerimizi taktık, dalış ekipmanlarımızla su altına daldık. Su altı o kadar güzeldi ki ... Rengârenk balıklar, çeşit çeşit mercanlar, farklı farklı yaşamlar.

Etrafımızı incelerken kıyıdan oldukça uzaklaştığımızı fark ettik. Önümüzde büyük bir kayalık, kayalıklarda çok derin bir mağara vardı. Babamla merakımıza yenilerek mağaranın içine girdik. Mağarada devasa ahtapotlar ve yengeçler vardı.

Ahtapotların büyüklüğünü görünce korkup babamla oradan hızla kaçmaya karar verdik. Mağaranın çıkışına yaklaşmıştık ki gözlerime inanmadım! Bir hazine sandığı... Hazine sandığını alıp hızlıca kaçmayı düşündüm. Babama elimle işaret vererek üçe kadar saydım.1, 2, 3 ... Hemen sandığı alıp çıkışa doğru yüzmeye başladım. Babam çoktan çıkmıştı bile. Tam mağaradan kurtuldum derken ayağıma bir şey dolandı. Dev bir ahtapot! Ahtapotu görünce korkudan sandığı bıraktım. Sandık ayağıma düştü ve çok canım yandı. Off ! Diye bağırdım ve gözlerimi açtığımda odamda yatağımın yanında yerde yatıyordum. Terden sıırılsıklam olmuşum.

Meğerse hepsi bir rüyaymış.

Kaan NURİLAT 3-A

MINİK

Sıcak bir yaz gününde Zehra isimli bir kız çocuğu odasında oturuyormuş. Zehra'nın Minik isimli bir muhabbet kuşu varmış. Zehra kuşuna çok değer verirdi. Hatta minicik Minik'in boynunda "Minik" yazan bir boyunluk varmış. Böylece insanlar onun bir isminin olduğunu öğrenebilirlerdi.

Zehra birkaç gün sonra arkadaşlarıyla voleybol oynadıktan sonra eve geldiğinde Minik'i kafesinde görememiş kesin annesi onu salonda serbest bırakmıştır diğerek çok fazla önemsememiş. Ancak bayağı bir zaman geçtikten sonra annesine sorma gereği duymuş. "Anne ben bugün dışarıda iken Minik'i gördün mü? Annesi ise "hayır Zehra'cım, kafesinde değil mi yoksa?" Zehra annesine kafeste olmadığını söylemiş ve ikisi birden endişelenip Minik'i aramaya başlamışlar. Evin hiçbir yerinde bulamayınca Zehra'nın babası Mehmet Bey'e haber vermişler ve Zehra'nın annesi Elif Hanım ile telefonda konuşurken Zehra'nın ablası Nilda'nın "Zehra pencereler açık" sözüyle üçü de çok telaşlandılar.

Onlar Minik'i ararken o binadan binaya geziyormuş. Minik en son yerini Zehralar'ın hem karşı binası hem de sınıf arkadaşı olan Leyla'nın evine gitmiş. Sonra ertesi gün „ Zehra okulda kuşunun kayıp olduğunu söylemiş ve Leyla'da evine Minik adlı bir kuş girdiğini söylemiş. Daha sonra Zehra Leyla'nın evindeki kuşa bakmak için evine gitmiş ve o kuş onun kuşuymuş. Artık annesine Kuşumuz Minik'in yanında bir daha pencereyi açmayacağına söz vermiş.

Nilüfer ERDOĞAN 4-C

ORMAN

Sen insansın o ağaçtır,
Suya, ışığa, sevgiye
Bir insan kadar muhtaçtır.
Ağaçların şehri orman.

Onu ne yak, ne sök, ne kır.
Bir dal kopardığın an,
Gizli bir sesle hıçkır.
Her orman yurda bir ordu.
Ormanı iyi koru.

Neyyir YALMAN 2-B

İYİLİK HER ŞEYİN İLACIDIR

Merhaba! Ben Elif. Ben sarı saçlı mavi özlü 9 yaşında bir kızım. Hoşlandığım şeyler resim yapmak, kitap okumak ve parka gitmek. Benim bir de sevdiğim bir özelliğim var. Ben yardımsever ve ince düşünceliyim. Okulu da çok severim.

Bu sabah uyandım, elimi yüzümü yıkadım, kahvaltıya oturdum. Annem salamın son dilimini bana verdi. Üzüldüm çünkü annem salam yiyemeyecekti. Salamı ortadan ikiye ayırdım, yarısını da anneme verdim. Annem de ben de mutlu olduk. Kahvaltıdan sonra annemden izin alıp parka gittim. Orda ağlayan bir çocuk gördü, neden ağladığını sordum. Annesini kaybettiğini söyledi. Annesini bulmak için ona yardım ettim. Onun annesine kavuşup mutlu olduğunu görmek beni de çok mutlu etti.

Biraz daha parkta oynadıktan sonra eve geldim. Yemeğimi yedikten sonra bugün yaptıklarımı günlüğüme yazdım. Bugünde bir kişiye faydalı olduğum için huzurlu ve mutlu bir şekilde yattım.

Sonraki gün;

Sabah uyandım, kahvaltımı yapıp okula doğru koşmaya başladım. Mavi gözlü, beyaz tüylü bir yavru kedi gördüm. Üşümüş ve acıkmıştı. Onu eve götürüp annemi de buna ikna edip tekrar okula döndüm. Öğretmen gelmemişti daha, aklım hala yavru kedideydi. Annem ben yokken dışarı bırakmış mıydı acaba? Ufff çok merak ediyordum. Okul bitince eve koşarak gittim. Kedi evdeydi annem de kıyamamış onu beslemiş, temizlemiş kucağında seviyordu. Çok mutlu oldum anneme çok teşekkür ettim. Adını Boncuk koyduk. Boncuk'la oyunlar oynadık, akşam olmuştu. Bir canlının daha hayatına dokunduğum için huzurlu ve mutlu bir şekilde uyudum.

İnsanların ve hayvanların yardıma ihtiyacı varsa yardım edin, görmezden gelmeyin. Mutlaka karşılığını da göreceksiniz, siz fark etmeseniz bile.

Fatma Zümra ÇAKILLI 4/D

UZAY YOLCULUĞU

Yıl 2024. Aylardan ocak ayı idi bilim insanı Alper yıllardır uzay hakkında çeşitli araştırmalar yapıyordu. Bir gün telefonu çaldı arayan uzay araştırmaları merkezi idi onu ülkelerine davet ettiler. Alper hemen hazırlıklarını yapıp uzay merkezine gitti. Uzun eğitimlerin ardından ailesiyle vedalaşıp uzaya gitmek için hazırlandı. O sırada annesi Alper'e gitme diyecekti dilinin ucuna kadar geldi ama söylemedi. Çünkü bu oğlu için çok önemli bir deneyim olacaktı. Alper Gezer Avcı 19 Ocak günü uzaya giden ilk Türk olarak tarihe geçmiştir. Ulu önder Mustafa Kemal Atatürk'ün dediği gibi İstikbal göklerde dir!

Yiğit Alp ÖZDEMİR 2-E

SÜTLAÇ'IN PİŞMANLIĞI

Ormanda bir mağarada yaşıyan güzel bir ayı ailesi varmış. Anne, baba ve oğlu birlikte yaşıyormuş. Yavru ayının adı Sütlaç'mış. Sütlaç'ın en sevdiği yemek balmış. En sevmediği yemek ise pırasaymış.

Bir akşam annesi akşam yemeğinde pırasa olduğunu söyleyince küçük ayı kızmış ve demiş ki "Anne, ben pırasa sevmiyorum." Annesi de "Yemekte ne varsa onu yiyeceksin, pırasa çok sağlıklı." demiş. Sütlaç ailesine istediği yemeği hazırlamadıkları için bir ders vermek istemiş, plan yapmış. Ailesine not bırakmış ve pencereden kıyafetlerini bağlayıp aşığı uzatarak evden kaçmış. Evleri mağaranın ikinci katındaymış. Dışarıda çok aç ve yalnız kalmış. Uzun süre yürümüş. Sonunda "Oley!" diye bağırmış. Çünkü karşısında kovan duruyormuş. Kovanı sallayıp içinde arı var mı yok mu diye kontrol etmiş. "Muhteşem!" diye bağırmış, çünkü içinde hiç arı yokmuş. Balı bitirip yorgun düşünce bir ceylan görmüş. Tanışıp arkadaşı olmuşlar. Fakat Sütlaç ailesini çok özlemiş. En sevdiği balı yemesine rağmen keşke ailemin yanında olsaydım ve pırasa yeseydim diye düşünerek ağlamaya başlamış. Ceylan onu kendi ailesinin yanına götürmüş. Durumu anlatmışlar. Ceylanın anne ve babası ormanda Sütlaç'la birlikte onun ailesini aramaya başlamışlar. Bu sırada zaten Sütlaç'ın ailesi de çok endişelenmiş, her yerde onu arıyorlarmış. Sonunda karşılaşımlar ve ağlayarak birbirlerine sarılmışlar. Sütlaç bir daha böyle bir yanlışı yapmayacağına dair söz vererek hepsinden çok özür dilemiş. Sonsuza kadar mutlu yaşımlar.

Mustafa Talha AK 2-E

DÜNYA NEYDİ?

Dünya neydi?

Pırıl pırıl parlayan yıldızlar mı?

Yüreğimize yansıyan sıcacık Güneş mi?

Bizi ısıtan yegâne varlıklar mı?

Peki, sizler kimsiniz?

Küçük yüreğimize kötü dokunanlar mı?

Dünyayı kirletip bize sunanlar mı?

Biz kime emanettik.

Dünya bize mi emanet,

Yoksa kötülöklere mi?

Temizleyin kalbinizi

Bırakmayın mirasınızı!

Dokunmayın ruhumuza,

Serbest bırakın bizi.

Güzel bir gelecek bırakın bize

Kırmayın kalbimizi.

Mert Ali BUKOVALI 4-A

İKİ KÜÇÜK TAVŞANIN DOSTLUĞU

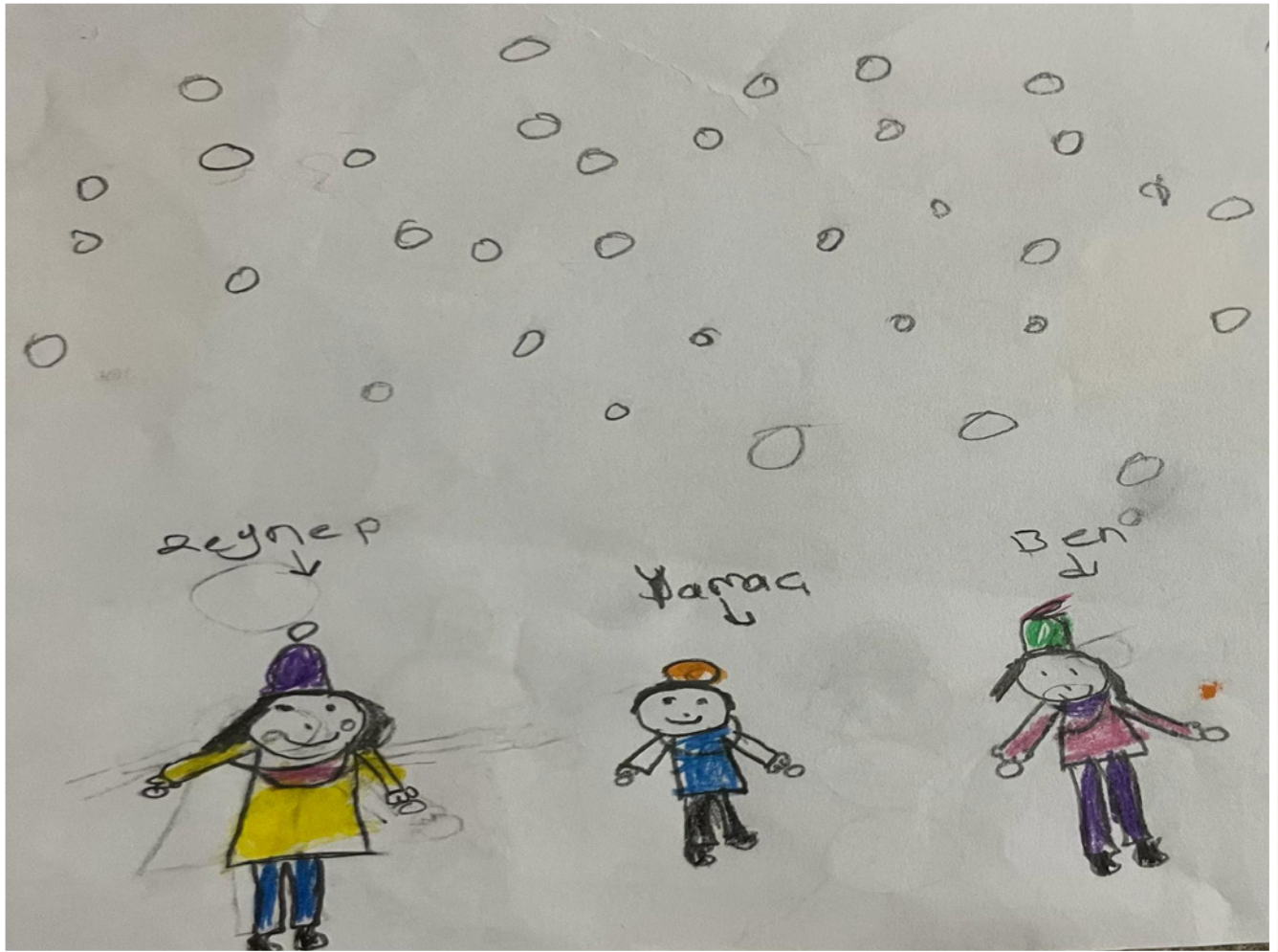
Ormanda yaşayan Pamuk ve Boncuk adlı iki tavşan varmış. Pamuk ve Boncuk çok iyi dostmuş. Bu tavşanların en büyük hayali uzaya çıkmakmış. Bir yılbaşı gecesini Boncuk rüyasında Pamuk ile uzaya çıktığını görmüş. Birlikte yıldızların ve gezegenlerin adını saymışlar. Gezegenlere bakınırken Pamuk uzaylıların saldırısına uğramış. Boncuk ne yapacağını şaşırılmış. Pamuk önce uzay aracıyla saldırmış ama işe yaramamış. Boncuk uzay dinazorunu çağırılmış. Uzay dinozoru onları kurtarmış. O sırada Boncuk uyanmış ve rüyasını Pamuk'a anlatmış. Pamuk bu rüya karşısında çok gülmüş. Havuç yemişler ve kahkahalarla gülmüşler.

Erva DOĞAN 2/A

BİR KIŞ TATİL GÜNÜ

Ocak ayının soğuk bir kış günüydü. O gün okullarımız tatildi. Tatil olduğu için benim çok yakın arkadaşım Zeynep ve ailesi bize misafirlğe gelmişti. Önce annemden bize köfte patates yapmasını istedik. Annemde bizim isteğimizi yerine getirdi. Yemeğimizi yedikten sonra ben, Zeynep ve Yamaç sitemizde bulunan parka gittik. Dışarısı karla kaplıydı. Özellikle park karlar içinde harika görünüyordu. Bizde parkı bu şekilde gördüğümüz için çok mutlu olduk. Zeynep'in kardeşi Yamaç kartopunu bize atarak kartopu savaşı başlattı. Bizde Zeynep ile beraber ve parktaki tüm çocuklar bu kartopu savaşına katıldık. Çok eğleneliydi.

Doyasıya kartopu oynadıktan sonra kardan adam yapmaya karar verdik. Kardan adamımızı yapmak için gözleri için zeytin ve burnu için de havuç gerekiyordu. Bu

yüzden ben hemen eve çıkıp eksik malzemeleri getirdim. O sırada Zeynep ve kardeşi kardan adamımızın kolları için ağaç dalı arıyorlardı. Eksik malzemeleri tamamladıktan sonra kardan adamın baş ve gövdesini yapmaya başladık. Benim getirdiğim malzemeler ve onların bulduğu malzemeler ile de kardan adamımızı tamamladık. Daha sonra çok üşüdüğümüz için eve çıktık. Yaptıklarımızı annelerimize anlattık ve onlardan bize ballı süt yapmalarını istedik. Sütlerimizi içerken arkadaşlarım ile yarın neler yapacağımızı planladık. Sonrasında yataklarımıza geçip uyuduk. Sabah uyandığımızda etrafa bakınca çok üzüldük. Çünkü gece yağmur yağmıştı ve bütün karları götürmüştü.

Zeynep KARAARSLAN 3-E

GERİ DÖNÜŞÜM

Geldi geri dönüşüm kampanyası,

Toplayın plastikleri, camları.

Sakın! Pilleri de küstürmeyin.

Ayrıştırın kâğıtları.

Çevre temizliği önemli,

Ülkemiz kıymetli.

Geleceği düşünmeli,

Geri dönüşüm önemsenmeli,

Yerlerde çöp kalmasın,

Dünyada kir kalmasın.

Temiz tutalım dünyamızı,

Geri dönüşüm kampanyası.

Sena MİRHAN 3-A

ULUDAĞ HAZİNESİ

Soğuk bir kış günüydü. Piko ve Çiko adında 25 yaşında ikiz kardeşler vardı. Piko kıvrıkcık saçlı mavi gözlü bir çocuktü. Çiko kahverengi gözlü kıvrıkcık sarı saçlı ve gözlüklü bir çocuktü. İki si de gezmeyi ve kitap okumayı çok sever. Piko doğum günü için Uludağ'a bir haftalık tatil almıştı.

Tatile gitmek için hazırlandılar. Trafiğe kalmamak için erkenden yola koyuldular. Çiko arabayı kullanıyordu Piko ise yanında oturuyordu.

-Piko: Uludağ'a ne zaman varacağız?

-Çiko: Navigasyon üç saat gösteriyor.

Üç saat sonra otele vardılar. Yatıp dinlendiler.

Sabah olduğunda Piko ve Çiko kahvaltı yapıp hemen otelden ayrıldılar. Tırmanma ekibi ile birlikte Uludağ'a vardılar.

Tüm hazırlıklar bittiğinde Uludağ'a tırmanmaya başladılar.

-Piko: Bu dağın tepesine ne zaman ulaşacağız?

-Çiko: Daha yüz metre oldu.

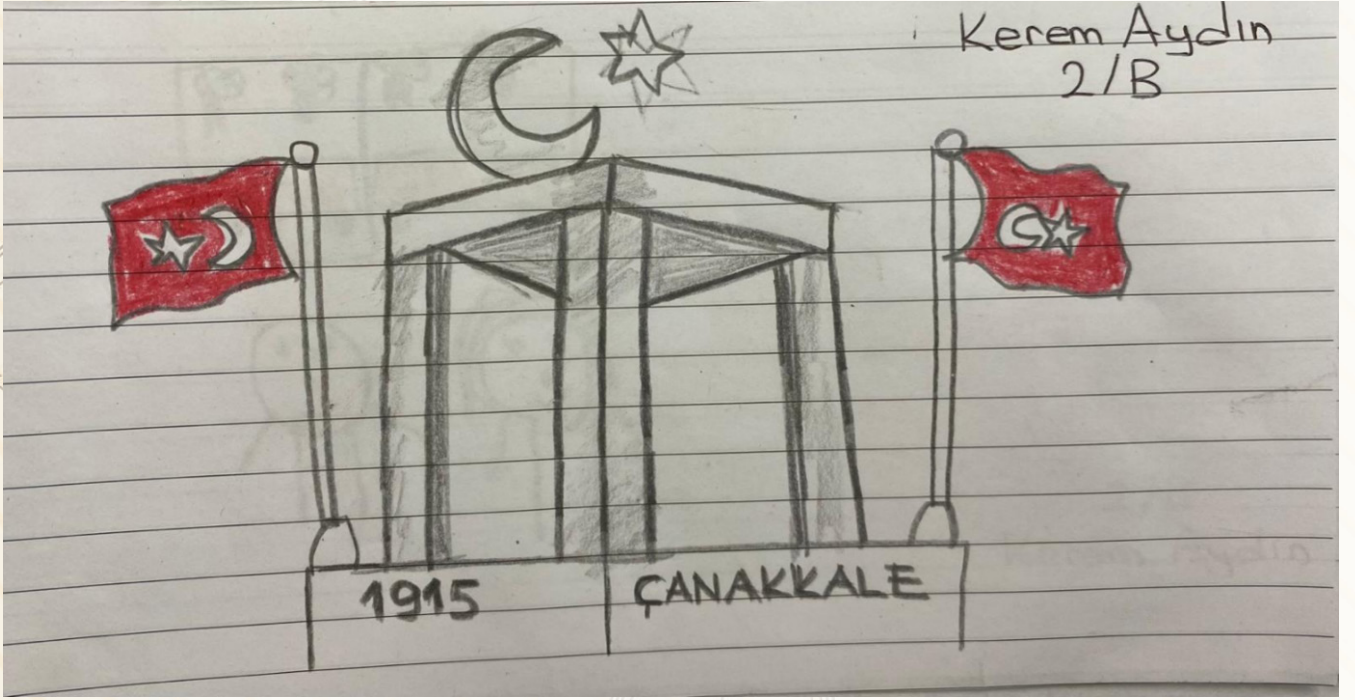
Konuşma devam ederken Piko'nun ayağı kayar ve bir ota tutunur, o an bir kapak açılır ve herkes içine girer. İçeride bir sürü mücevher görür. Çıkan mücevherleri ekiplere teslim edip bir para ödülü aldı.

Tatillerine devam edip dağın en tepesine çıktılar.

Ahmet Demir VURUCU 4-C

ÇANAKKALE'DE KIŞ

Bu sene on beş tatilde Çanakkale'ye geldik. Yaz mevsiminde çok sıcak olan Çanakkale kış mevsiminde bir o kadar soğuktur. Bugün kar sevinciyle uyandık. Her yer kar tutmuştu. Ağaçlar, arabaların üstü, evlerin çatıları bembeyaz olmuştu. Evlerin bacalarından çıkan dumanı gördüm. Aklıma içerde yanan sobalar geldi. Kışı da güzel olan Çanakkale'yi her mevsim görmek isterdim. Seni çok seviyorum Çanakkale. Hoşça kal Çanakkale.

Kerem AYDIN 2/B

SONBAHAR GELDİ

Yapraklar ağaçlara küstü,

Kızardı, sarardı, soldu.
Rüzgârlarla dans edip,

Koptu, etrafa savruldu.

Bulutlar griye dönüştü,

Yağmurlar torakla buluştu.

Eylül ayı gelince,

Çocuklar okuluna kavuştu.

Leylekler göç edip gitti,

Tezgâhlar turuncgillerle şenlendi.

Geceler uzadı, gündüzler kısaldı,

Yine geldi sonbahar.

Simay SÖZCÜ 3-A

MACER-A-İSTAN

Macera dolu bir ada

1. Bölüm: Neden Ben?

Maceristan'da normal bir gün.. Garip.. Maceristan'da günler normal olmaz.

3 saat sonra;

Eyvah!! Okulda bir öğretmenin telefonu çalınmış ve hırsız aramızda. Bunu duyan bütün çocuklar bağırmağa başladı, aaaa, uuuu kaçınınnnn

Öğretmen: "Sakin olun çocuklar hepinizin velisine haber verdik." dedi Bunu duyan çocuklar biraz bile olsa sakinleşti derken yeni bir haber: Hırsız bir çocuğu kaçırmış eveet tahminleri aliyim evet kaçırılan çocuk bendim.

Hırsız 34 kişilik sınıfta bir tek beni buldu.

Ya abi benim ne günahım vardı neden ben?

Sizece o sırada, yani ben kaçırıldıktan sonra annem ne yapıyor? Mısır patlatıp film izliyor.

2. BÖLÜM: Hapishaneden kaçış

Evet, tahmin ettiğiniz gibi burada çok sıkılıyorum. Şuan "Yaa Çınar hırsız sana OYUN falan mı versin dediğinizi duyar gibiyim. Ama ne yapayım oyun beni kırmızıçizgim zorunlu değilsem oyun yoksa bende yokum. Deyince aklıma kaçmak geldi 1-2 gün plan yaptım ve en sonunda kaçabilecektim sıra en zor kısma gelmişti.

UYGULAMA!

3. BÖLÜM: Kaçtım!

1. Aşama: Yemekteki kaşığı al.
2. Aşama: Hırsızların uyumasını bekle.
3. Aşama: Kaşıkla yeri kaz.
4. Aşama : Kaç !!

Size bunlar çok komik gelmiş olabilir ama burası Macer-A-istan 😊

Mustafa Çınar ESER 4/D

AL BAYRAĞIM

Bayrak bu bayrak,
Taşıyor üzerinde hem al hem ak,
İstiklal ruhuyla dalgalanır,
Gökyüzünde o pas parlak.

Doğudan batıya, kuzeyden güneye,
Dağında ovasında ve ta kalbinde,
Aşlıdır hem balkonda hem direkte,
Canımızdan geçmişiz uğruna ezelde.

Salih BİRLİK 2-B

EFEHAN VE KEDİSİ PİKACHU

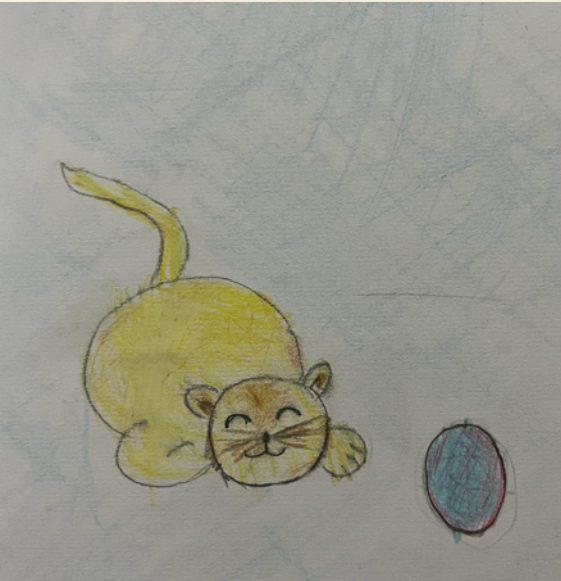
Bir zamanlar, büyük bir şehirdeki evlerden birinde Efehan isimli yedi yaşında bir çocuk yaşarmış. Efehan 'ı annesi ve babası çok severmiş. Ailesinin kırtasiye dükkânı varmış. Efehan okul çıkışı kırtasiyeye gider orada ders çalışır kalan vakitte ise anne ve babasına yardımcı olurmuş. Efehan hayvanları çok sever ve büyüdüğü zaman veteriner olmayı istermiş. En büyük hayalide bir kedisinin olmasıymış. Bu konuda ailesine hep çok ısrar edermiş. Günlerden bir gün ailesi Efehan'a sürpriz yapıp bir kedi almışlar. Efehan kediyi görünce çok mutlu olmuş. Hemen kediyi bir isim düşünmeye başlamış. Efehan kedinin ismini Pikachu koyalım, annesi ise köpük koyalım demiş. Sonra Efehan demiş ki:

- Anne ama bu benim kedim.

Annesi de Efehan 'ı haklı bulmuş ve kedinin ismini Pikachu koymuşlar. Pikachu eve geldiğinde bebekmiş. Sürekli karnı acıkıyormuş. Efehan'ın babası veterinerden biberon ve mama almış. Annesi ve Efehan kediyi beslemişler ve minik Pikachu karnı doyar

doymaz uykuya dalmış. O gün Efehan'ın babaannesinin doğum günüymüş ve Efehan ve ailesi babaannesine gidiyorlarmış. Oraya gittiklerinde sürpriz olsun diye Pikachu 'yu da yanlarında götürmüşler. Efehan kucağında kundak bir battaniye ile minik Pikachu'yu tutarak zile basmış. Onu karşında minik bir kedi ile gören herkes çok şaşırılmış. Babaannesi ve dedesi minik Pikachu'yu çok sevmişler. Babaannesinin doğum gününü kutlamışlar ve bolca fotoğraf çekilmişler. Minik Pikachu da artık bu ailenin bir parçası olmuş. Günler

geçtikçe minik Pikachu daha da büyüyormuş ve çok uykucu olmuş. Bir yaz günü Efehan ve babası Pikachu 'yu tıraşa götürmüşler ve eve geldiklerinde Pikachu çok enerjikmiş. Bir yandan bir yana koşturuyormuş.

Efehan onunla top ve kovalamaca oynuyormuş. Yorulduklarında Efehan ona kitap okuyormuş. Bazen televizyon izliyorlarmış, bazen de Efehan Pikachu' ya jimnastik yaptırıyormuş. Günler böyle geçiyormuş. Efehan ile Pikachu çok iyi arkadaş olmuşlar.

Ömer Efehan UÇAR 3-E

KARDAN ADAM

**Kar yağıyor lapa lapa,
Camdan bakarız doya doya.
Her yer beyaza boyanınca,
Çıktık arkadaşlarla oynamaya.,**

**Kardan adam yaptık,
Burnuna havuç taktık.
Boynuna atkđ attık,
Şapkasını da unutmadık.**

**Akşam oldu eve gittik,
Sabah oldu camdan baktık.
O da ne! Güneş açmış.
Kardan adamımız erimeye başlamış.**

Kağın ERCİYAS 3-A

VIŐNE AĞACI

Ben Efe. Biz minik ama Şirin mi Şirin bir köyde yaŐıyoruz. Nereye bakarsan bak her yer yemyeŐildir.

Bizim minik köy, dedemin vişne ağacıyla meŐhurdur. Herkes dedemin vişne ağacına emektar diye seslenir. Çünkü bu vişne ağacı yaşlı ama on haneyi doyruracak kadar vişne verirdi.

Bu baharda vişne ağacı iek açmadı, sanki bir anda kurumaya başladı. Dedem de vefat ettti zaten, ne yapacağımı bilmiyordum. Dedemle birlikte vişne ağacı da mı acaba?

AĞacın kesilmesine karar verilmiŐti. “ Madem vişne vermiyor, bari odun yaparız.” diye söylenmeye başladılar. Bu duruma çok üzüldüm, dedemin arkadaŐına gidip ne yapabileceğimizi sordum. Dedemin arkadaşı ağaçların canlı olduğunu, sadece sulamak yetmediğini konuŐarak sevgi ve muhabbetle yaklaŐmamı söyledi.

Efe, dedesinin arkadaŐının dediği gibi ilgi göstererek, konuŐarak her gün sulamaya devam etmiş. Aylar geçip yaz geldiğinde de artık viŐneler eskisi gibi meyve vermeye başlamış. Efe öĐrenmiŐ ki; her canlı sevgiyle yetiŐir.

Muhammed Beha KELEŞ 3-C

KÜÇÜK KUZUNUN DERSİ

Bir varmış, bir yokmuş. Trabzon'un bir köyünde mutlu bir koyun ailesi yaşıyormuş. Bu ailenin üç kuzusu varmış. En küçük kuzu biraz yaramazmış ve tableti elinden düşürmüyormuş. Annesi, babası, abisi ve ablası onu uyarıyormuş. “Bak, dışarıyı yemyeşil. Çayırlarda koşalım.” diyorlarmış. Küçük kuzu onları hiç umursamıyormuş. Hatta tablete o kadar dalıyormuş ki söylenenleri çoğu zaman duymuyormuş. Ailesi tableti aldığıında gizli gizli tableti arıyormuş.

Neyse ki küçük kuzu okulunu da çok seviyormuş. Bir gün öğretmeni tahtaya bir yazı yazmış. Küçük kuzuya “Oku bakalım.” demiş. Küçük kuzu okuyamamış. Çok bulanık görüyormuş. “Okuyamıyorum.” diye ağlamaya başlamış. Öğretmeni ona sarılarak “Galiba gözlerin bozulmuş. Anne ve babana söyleyelim seni doktora götürsünler.” demiş. Anne ve baba koyun o gün küçük kuzuyu alıp göz doktoruna götürmüşler. Doktor “Gözlük kullanman gerekiyor. Sadece bu da yetmez. Tablete yarım saatten fazla bakamazsın.” demiş. Küçük kuzu çok üzülmüş. Annesi de tablet için bu kadar üzülmemelisin deyince küçük kuzu “Ben tabletle bu kadar oynamasaydım gözlerim bozulmayacaktı ben buna üzülüyorum.” demiş.

Küçük kuzu o günden sonra okulunu daha da çok sevmiş. Dışarıda arkadaşlarıyla oyunlar oynamış. Derslerine güzelce çalışıyormuş. Artık tablet aklına bile gelmiyormuş. Çok başarılı bir öğrenci olmuş. Kendisiyle gurur duymuş.

Ömer Eymen AK 2-A

KİRLİ DÜNYA

Güzel bir sabaha uyanmak nasıldı acaba dedi annem. Camın önüne konan kuşlara ekmek kırıntıları çocukken koyduğu günleri anlattı. En son hangi kuşu gördük, gökyüzünde bende hatırlamıyorum. Babam bir keresinde bizi hayvanat bahçesine götürmüştü. Bazı hayvanlarda nesli tükenmek üzere diye yazıyordu bazılarındaysa sakat ve yaralı oldukları yazıyordu. Kardeşimle buna üzülmüştük. Odamın penceresinden dışarı baktığımda kocaman binaları görüyorum, ağaçlar çok az ve küçücükler. Kuş yuvası bile yok sanırım. Gökyüzü artık mavi değil, gri ve tozlu. Köyümüze gitmeyi çok seviyorum. Yemyeşil tarlalarda doyasıya koşup eğlenebiliyorum. Sanırım geri dönüşüme önem vermemek, doğayı korumamak bir sürü hayvan ve ağacın yok olmasına sebep oldu. **İnsanlar bu** kocaman dünyayı ne zaman paylaşmayı öğrenir bilmiyorum. Ama daha güzel bir sabaha uyanmak bütün çocukların hakkı değil mi?

Kemal ÖKSÜZ 2-A

BİLİNÇLİ ÇOCUKLAR

Merhaba ben Cansu! Bugün her zamanki gibi sıradan bir gündü. Okula gittim, eve geldim ve yemek yedim. Arkadaşlarımla buluşmak için parka gidecektim. Park eve yakın olduğu için hızlı vardım. Ama bizimkiler benden önce varmışa benziyorlardı.

Can: “Nerede kaldın Cansu? Deminden beri seni bekliyoruz. Daha kafeye gideceğiz.”

Ben: “Tamam tamam, hadi gidelim.”

Gül: “Hadi gidelim!”

Biraz yürüdükten sonra bir amcaya rastladık.

Amca: “Eskiden çay bahçeleri vardı. Şimdi ise herkesin elinde dijital aletler var. Nereye gidecek bu insanlığın sonu acaba?”

Ben ve arkadaşlarım amcayı soru yağmuruna tuttuk. Amca da her şeyi bize anlatacağını söyledi.

Amca: “Eskiden telefonlar tuşluydu, şimdi ise dokunmatik. Televizyonlar antenliydi, şimdi ise duvara sabitlenebilir antensiz televizyonlar var. En kötüsü de insanların bu aletleri olumsuz yönde kullanması! Ayrıca bu aletler hem doğayı hem de insanlığı olumsuz yönde etkiliyor. Şimdi öbür konumuza geçelim. Eskiden bu ülkede saygı ve sevgi vardı. Şimdi ise kavga ve gürültüden başka bir şey yok. Ülkemiz gittikçe kötüye gidiyor çocuklar. Doğal alanlar pisleniyor, iletişimimiz azalıyor.”

Arkadaşlarımla ben: “Biz bu ülkeyi düzeltereğiz!”

Amca: “Teşekkürler çocuklar fakat bu biraz zor.”

Can: “Biz iyi olunca üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey yok.”

Amca: “Görüşürüz çocuklar. İnşallah dedikleriniz gerçek olur.”

Elif: “Haydi işe koyulalım.”

Ben: “Sloganları ve afişleri hazırlayalım.”

Gül: “Mantıklı! Ondan sonra sosyal medya ve çeşitli platformlarda mesajlar paylaşabiliriz. Böylece bir yerlere asmayarak doğamızı korumuş oluruz.”

O gün bizim evde afiş ve sloganları hazırladık. Her yerde paylaştık. Gece olunca uyuduk. Öbür gün tatil olacağı için boştu. Bu da bizim projelerimizin üzerinde daha çok çalışabileceğimiz anlamına geliyordu. Musmutlu parka arkadaşlarımla buluşmaya gittim. İlk defa parka ilk varan ben olmuştum. Ama artık bu elimde değildi. Farklı uğraşacak şeyler vardı. Biraz sonra arkadaşlarım geldi. Mahalledeki herkesin poşetin içine normal çöp ve geri dönüşüm koymasını istedik. Sonra onları çöp konteynerleri ve geri dönüşüm ünitesi ile kâğıt, plastik, metal, cam ve çöp olmak üzere sınıflandırdık. Bunu yaparken bir 4

saat geçmiş oldu. Geri kalan vaktimizi de evde slogan ve afiş yaparak geçirdik. Akşam olmuştu. Yarın ilk işimiz herkesi bu konuda uyarmaktı.

Sabah olduğunda işe koyulduk. Yere çöp atan bir çocuk gördük. Onu bilinçlendirdik ve çöpünü yerden almasını söyledik. Çocukta bizi anlayışla karşıladı. Sonra ormana gittik. Orada gördüğümüz manzara hiç hoş değildi. Bir adam mangal yaktıktan sonra ateşini söndürmeden gidiyordu. Can ateşi söndürdü. Bizler de adamı bilinçlendirdik. Adam bize teşekkür etti ve bu konuda dikkatli olacağını söyledi. Çok mutluyduk, herkes bilinçlenmişti. İnsanların hayatlarında iletişim ve bilinçlilik artmıştı. Bunlar olunca da temiz su kaynaklarımız arttı.

Yolda yürürken amcayı gördük.

Amca: “Aferin çocuklar, başardınız.”

Ben: “Hep beraber başardık amca, sen bize söylemeseydin bilmeyecektik böyle bir şey olduğunu.”

Amca: “Bir hikâyeyi hak ettiniz çocuklar”

Arkadaşlarım ve ben: “Yaşasın!”

Amca: “Bir varmış bir yokmuş...”

Amca masalını bitirdi ve herkes evine gitti. Temiz su oranı artmıştı. Çok sevinçliydim. Yazının tam yanında bizim fotoğrafımız vardı. Biliyor musunuz? Yabancı ülkeler slogan ve afişlerimizi beğenmişler ve bilinçli olmaya çalışmışlardı. Bunu gören diğer ülkeler de aynı şekilde bilinçli olmuşlardı.

Artık dünyamız temiz!

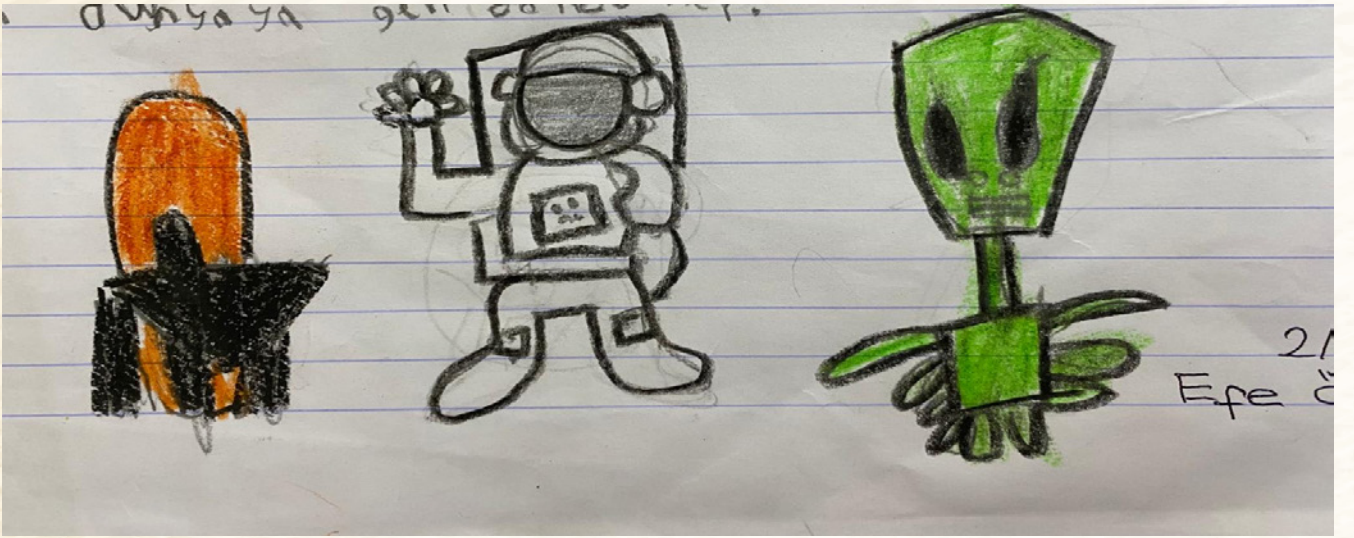
Artık gece oldu, benim uyumam gerek. İyi geceler arkadaşlar!

Yağmur ŞAMLI 4/B

UZAYDAKİ MACERA

Astronotlar uzaya gideceklerdi ve o gün geldi. Astronotlar uzay roketine bindiler. Uzaya çıktılar. Uzaydan Ay'a indiler. Uzay çadırlarını inşa ettiler. Uzay taşlarını toplarken o da ne! Bir uzaylı. Hemen uzay roketine dönüp Dünya'ya haber verdiler. Sonra uzaylının yanına tekrar gittiler. Uzaylı can dostu görünüyordu. Onunla konuşmaya çalıştılar ama bir türlü başaramadılar. Uzay gemisine tekrar binip uzaylıyla konuşabilecekleri bir alet yaptılar. Uzaylıyla konuşup bilgi topladılar ve bu bilgileri diğer kişilere öğretmek için Dünya'ya geri döndüler.

H.Efe ÖZCAN 2/B

İYİLEŞTİREN ARKADAŞLIK

İki yalçın dağ arasında ortasından serin mi serin coşkun bir nehrin aktığı yemyeşil bir köy varmış. Bu köyde yaşayan, birbirleriyle hiç anlaşamayan devamlı kavga eden Feride ve Fatma adında iki kız varmış. Feride sarışın, mavi gözlü ve kitap okumayı çok seven bir kızmış. Fatma ise esmer kıvrır kıvrır siyah saçlı yeşil gözlü bir kızmış

Feride ve Fatma o kadar çok kavga ederlermiş ki arkadaşları bu duruma çok üzülürlermiş. İp atlarken, top oynarken hatta sek sek oynarken bile oyunları kavga ile bitermiş.

Bir gün Feride çok şiddetli bir hastalığa yakalanmış. Günlerce ateşler içerisinde yatmış. Feride'nin hata olduğunu öğrenen Fatma önceleri bu durumu umursamamış ama günler geçtikçe Feride'yi merak edip ziyaretine gitmiş. Onu öyle ateşler içerisinde yatarken görmek Fatma'yı çok üzmüş. Her gün onun yanına gidip iyileşmesi için dua etmiş. Feride kendine gelip Fatma'yı görünce çok şaşırılmış. Fatma her gün okul çıkışında Feride' nin yanına gelip okulda öğrendiği konuları ona da öğretmiş. Bazı günler birlikte kitap okuyup resim çizmişler, bazen de fıkralar anlatıp arkadaşını güldürmüş.

Feride ile Fatma bu hastalık süresinde birbirlerini daha iyi tanıyıp dostluğun önemini anlamışlar.

Dostluk en iyi ilaçtır

Yavuz Kerem EKİN 4-C

LEYA'NIN RÜYASI

Leya ormanda gezinirken birden çalılıkların içine daldı. Çalılıkların arasına baktığında bir düğme olduğunu fark etti. Düğmeye dokundu, birden ormanlar kralı Aslan uyandı. Leya'yı kovalamaya başladı. Leya koşarken okyanusa doğru ilerledi ve içine düştü. Okyanusun içine daldığında bir balık onu yuttu. Leya balığın içinden çıkmak için balığı gıdıkladı. Balık hapşurdu ve hemen Leya dışarı fırladı. Bu yoğun ve maceralı geçen olaylarından sonra çok yoğun düştü ve uyumak istedi. Bir deniz kabuğunun içine süzülerek uykuya daldı. Uyandığında sahilde şezlongda yatıyordu. Annesi seslendi:

- Leya hadi gel, deniz çok güzel.
- Geliyorum annee!

Sağına baktı, rüyasındaki deniz kabuğunu gördü. Deniz kabuğunu çantasına koydu. İlerlerken aynı deniz kabuklarından bir yol olduğunu gördü. Onları takip edip toplarken başka bir rüyaya daldı...

Ayşe ŞERBETÇİ 4/D

MEVSİMLER

Mevsimler dört kardeştir,
Hadi gel beraber sayalım.
İlkbahar, yaz, sonbahar, kış
Ne güzeldir mevsimler.
İlkbahar olunca ağaçlar çiçek açar,
Havalar ısınmaya başlar.
Kelebekler uçar,
En güzel mevsimdir İLKBAHAR.
Yaz gelince çok sıcak olur,
Her yer ışıl ışıl olur.
Bir de tatile gittin mi?
En güzel mevsimdir YAZ.
Sonbahar olunca,
Yağmurlar yağar, yapraklar dökülür.
Uzun kollular çıkar,
En güzel mevsimdir SONBAHAR.
Kış olunca havalar soğur,
Karlar yağar.
Yapılır kardan adamlar,
En güzel mevsimdir KIŞ.

Tunahan EFE 3-A

KIŞ MACERASI

Artık kış mevsimi gelmişti. Gökyüzünden lapa lapa kar yağıyordu. Yerler sanki beyaz bir halıyla örtülmüş gibiydi. Biz de bungalov evlere gittik. Bir akşam ailecek yürüyüş yapmak istedik, ama bungalov evler ormanlık alanda olduğu için bu yürüyüş biraz ürkütücü bir fikirdi. Üstümüzü giyininip çıktık. Ailece yürürken çalılıklardan bir ses yükselmeye başladı. Hepimiz çok korkmuştuk. Çalılıklara iyice yaklaştığımızda bizi korkutan şeyin küçük yavru bir ayıcık olduğunu fark ettik. Yüzü birazcık üzgün gibiydi. Babama dönüp şöyle söyledim: ‘Baba, galiba annesini kaybetmiş, annesini aramaya gidelim mi?’ Babam:

- İyi de kızım hava çok soğuk üşüyüp hasta olabiliriz. Dedi.

Babam haklıydı, üşüyüp hasta olabilirdik ama yavru ayıcığında annesine ihtiyacı vardı. En sonunda çok fazla ısrar edince mecburen izin vermek zorunda kaldı. Hemen yavru ayıcığın annesini aramaya başladık. Ormanda ben hem korkuyorum, hem de yavru ayıcığın annesini bulmak istiyordum. Aradık taradık ama yine de ne bir iz bulabildik ne de annesini... Tam pes etmiş eve dönerken arkamızdan bir ses yükseldi, sesin geldiği yöne gittiğimizde ise kocaman bir ayı ile karşılaştık. Ben ‘imdaaaaaat!’ diye bağırırken babam beni susturdu. Yavru ayı diğer ayıyı görünce hemen ona sarıldı. Meğerse büyük ayı yavru ayının annesiymiş. Ayıcıklar giderken sanki bize teşekkür eder gibi pençelerini salladılar. Bizde onlara el sallayıp evimize gittik. Annem bize kış aylarının vazgeçilmezi olan kestaneyi sobada pişirdi. Kestanenin kokusu burnuma hoş bir koku veriyordu.

Annem kestaneleri pişirince bize verdi ve televizyondan bir film açıp izlerken afiyetle kestanelerimizi yedik. İzlerken saate baktığımızda geç olduğunu görünce hemen yataklara koştuk. Yatağıma yattığımda uyku tutmayınca kitap okumaya karar verdim. Kitabımı okurken yavaş yavaş uykuya daldım ve günü bitirdim.

Minanur TUNÇER 3-E

KAYIP CÜZDAN VAKASI

Bu kış ayında nadiren rastlanan ılık bir gündü. Okulun son haftasına gireceklerdi. Selin bu günü değerlendirmek istedi. Ve sahile yürüyüşe gitti. Selin kıvrıkcık saçlı, al yanaklı, şirin mavi gözlü bir kızdı. Arkadaşları ona kıvrıkcık diye hitap ederdi.

Sahilde gezerken yavru bir köpek peşine takıldı. Dönüp arkasına baktığında, kıvrır kıvrır, şirin bir köpek karşısında duruyordu.

“ Sen ne kadar tatlısın, tıpkı benim gibi kıvrır kıvrırsın. Hani senin sahibin nerede? “ diyerek etrafına bakındı. Ama kimsecikler yoktu. “ O zaman sen artık benim Ponçığım ol!” dedi. Onu kucaklayıp eve götürdü. Annesi onun şirinliğine dayanamayıp, eve almaya kabul etti.

Bir hafta sonra karne sevinciyle Selin, Ponçık ile tekrar sahile indi. Ponçık ile gezmek, oynamak çok zevkliydi. Ponçık havlayarak bir şey göstermeye çalışıyordu. Selin merakla o tarafa gitti. Ve yerdeki cüzdanı gördü. İçine baktığında kıvrıkcık büyük bir köpek resmi ile üzerinde yazıların olduğu ve yırtık kâğıt parçaları ve bir miktar para gördü. Selin, cüzdanı sahibine ulaştırmayı kafasına koymuştu. Saatlerce yırtık parçaları birleştirip şifreyi çözmeye çalıştı. Sanki bu bir adrese benziyordu. Fakat bir parça eksik olduğu için adresi anlayamadı. Bunun için annesinden yardım almaya karar verdi. Annesi bu cüzdan hikâyesini duyunca önce çok şaşırıldı. Daha sonra şifreyi çözmeye koyuldular. Evet, bu gerçekten bir adrestir. Annesi eksik parçada yazan sokağı tahmin edip, “ Haydi, yola çıkıyoruz!” dedi ve adrese ulaştıklarında küçük bir ev gördüler. İçlerinde bir tedirginlikle kapıyı çaldılar. Kapıyı açan yaşlı bir kadındı. Ponçık havlayarak içeri fırladı. Herkes şaşkınlıkla bakakaldı. Yaşlı kadın ne olduğunu anlayamadı. Selin durumu açıklarken donakaldı. Çünkü karşısında Ponçık ve cüzdandaki köpek duruyordu. Selin, o köpeği görünce anladı ki cüzdanı doğru yere getirmişlerdi. Yaşlı kadın Selin’in elindeki cüzdanı da görünce içeri davet etti. Sohbet ederken anladılar ki fotoğraftaki köpek Ponçığın annesi, yaşlı kadın ise önceki sahibiydi. Yaşlı kadın selin ve annesine çok teşekkür etti. Fakat Selin Ponçık’ten ayrılmak istemiyordu. Kadın bunu anlayınca “Madem çok iyi anlaştınız, Ponçık seninle kalsın .” dedi. Selin çok sevindi. Sık sık görüşme kararıyla evlerine geri döndüler. Selin ve Ponçık ilginç bir ara tatil macerası yaşamışlardı.

Defne DÖNMEZ 4-C

TATLILAR DİYARI

Bir zamanlar Tatlılar Diyarı'nda Helva ile Külah yaşarmış. Bunlar ikiz kardeşlermiş. Bir gün Helva uyandığında Külah'ı görememiş ve her yere bakmış. Sonunda yerde bir not görmüş. Notun üzerinde şöyle yazıyormuş : "Helva kardeşim ben Tatlılar Diyarı'ndan gidiyorum." Bunu okuyan Helva çok  z lm ş ve gözyaşlarını tutamayıp ağlamaya başlamış. Kendi kendine söz vermiş " Ben şimdi Tatlılar Diyarı'ndan çıkıp kardeşimi bulacağım" demiş. Sonra Külah'ın "Ben artık tatlı yemekten sıkdıldım." deyişi aklına gelmiş. Helva yerinden fırlamış ve Tuzlular Diyarı diye çığlık atmış. Sırt çantasını kapmış ve Tuzlular Diyarı'na doğru yola çıkmış. Yolda kendi kendine homurdanmış.

KÜLAH'I KURTARIş

Helva, Pamuk şeker Ormanı'nın tam ortasında bir tuzağı fark etmeyip içine düşmüş. O sırada yoldan geçen bir cüce Helva'nın çığlıklarını duymuş. Cüce bir baston şekeri kuyuya uzatıp Helva'ya baston şekeri tutmasını söylemiş ve Helvayı kurtarmış. Helva Cüce'ye dönüp Tuzlular Diyarı'nın yolunu bilip bilmediğini sormuş. Cüce bildiğini ve onu götürebileceğini söylemiş. Çok uzun bir yolculuğun ardından Tuzlular Diyarı'na varmışlar. Bir simit ağacının altında ağlayan Külah'ı g rmuşler. Külah kardeşini görünce koşup sarılmış. Külah , "Söz bir daha senden habersiz evden ayrılmayacağım" demiş.

EVE DöNüş

Yaptığı hatadan pişman olup ders alan Külah, kardeşi ve C ceye teşekkür etmiş. Hep beraber Tatlılar Diyarı'na doğru yola çıkmışlar. Eve döndüklerinde sakız balonuna binmişler, hindistan cevizinden bir kayıkla Limonata Nehri'nde gezintiye çıkmışlar ve çok gülüp eğlenmişler.

M.Aşlı USLUCAN & M.Sıla USLUCAN 2-E

EFE’NİN RÜYASI

Efe okulda gökyüzü ile ilgili işledikleri dersten çok etkilenmişti. Okuldan eve gelmiş, yemeğini yemiş, duşunu almış ve yatmaya hazırlanıyordu. Odasına geldiğinde camda parlayan yıldızları gördü. Yatağının kenarından yıldızları seyretmeye başladı ve içinden şöyle dedi:

“Yıldızlar çok güzel parlıyor, çok ihtişamlı duruyor. Keşke orada olabilsem.”

Vee kendini bir anda Ay’ın üstünde otururken buldu.

-Efe: İnanmıyorum! Bu gerçek olamaz.

-Ay: Sen bizim yanımızda olup bizi görmek istedin bizde gerçekleştirdik.

-Efe: Bütün gün bunu hayal ettim. Yıldızlar ne kadar parlak sen ne kadar büyüksün.

-Ay: Hadi gel seninle oyun oynayalım mı?

-Efe: Oynayabiliriz.

Ay ile Efe diğer yıldızlarla beraber oyun oynayıp tanıştılar. Kuyruklu yıldız Efe ile saklambaç oynarken ayağı takılıp gökyüzünden kaydı.

-Efe: Artık gitsem iyi olacak

Efe birden sıçrayarak uyandı. Her şeyin rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu hiçbir zaman öğrenemedi.

Ama her şeye rağmen çok mutlu bir an yaşamıştı.

Ömer Bora KAPUCU 4-C

ATAKAN'IN DİLEĞİ

Meraklı ve araştırmaya ilgili çocuk olan Atakan, gökyüzünü çok seviyordu. Her gece uyumadan önce camdan yıldızları seyrederdi. Onları tek tek saymaya çalışır ve daha yarısına gelmeden öylece uyuyakalırdı.

Günlerden bir gün Atakan yine odasının camından yıldızları saymak için yerini almıştı. Birinci yıldız, ikinci yıldız, üçüncü yıldız darken dilek tutmak istedi Atakan. Dileğini tutarken bir yandan “Keşke bütün dileklerimiz gerçek olsaydı.” diye düşündü. Tam o sırada bir yıldızın kaydığını gördü. Atakan kayan yıldızı görünce babasının ona söylediklerini anımsadı. Babası Atakan’a “ Ne zaman dilek tutarsan gökyüzüne bak Atakan. Eğer bir yıldız kayarsa anla ki bu dileğinin gerçekleşeceğine dair gökyüzünün sana verdiği bir işarettir.” demişti. Atakan bunları düşünürken o da ne? Az önce kayan yıldız ona doğru yaklaşıyordu. Atakan, ışık hızıyla yaklaşan yıldızı karşısında görünce çok heyecanlandı. Yıldız, Atakan’a gülümseyerek: “Merhaba Atakan, dileğin gerçekleşti.” dedi. Atakan duydukları şaşırılmış bir şekilde gözlerini kocaman açarak “Merhaba yıldız, buraya geldiğin için öncelikle sana çok teşekkür ederim. Ben gökyüzünü çok sever ve her gece uyumadan önce yıldızları saymaya çalışırım ama bir türlü tam saymadan uyuyakalırım.” Dedi. Yıldız “ Biliyorum Atakan, yıldızlar sayamayacağın kadar çoktur ama kendini iyi hissediyorsan saymaya devam etmelisin.” dedi. Ama Atakan hâlâ tuttuğu dileğin peşindeydi. Tuttuğu dilek de astronot olmaktı. Günler, haftalar, aylar hatta yıllar geçmişti.

Atakan, yıldızın yalan söylediğini düşünüyordu ama yanılıyordu. Bundan yirmi yıl sonra Atakan sonunda astronot olmuştu. Uzaya çıktığında yıldızlara baktı ve böyle düşündüğü için tüm yıldızlardan özür diledi.

Muhammed Huzeyfe ÖZALP

ÇÖLDEKİ HAYVANLAR

Ramazan Ayı'nın en sıcak günlerinden birinde, Mısır'da bulunan Büyük Sahra Çölü'nde sevimli mi sevimli ve huzurlu bir köpek ailesi hayatını sürdürüyormuş.

Sahra Çölü'nde, son 50 senenin en yüksek sıcaklığı yaşanıyormuş. Çöldeki bütün hayvanlar gibi bu köpek ailesi de uzun süredir yemek yemedikleri ve su içmedikleri için aç ve susuzmuş. Her şeyden habersiz olan zavallı minik yavrular bu duruma isyan etmeden kumlarda yuvarlanıp oyunlar oynuyor, anne ve babaları ise kara kara ne yapacaklarını düşünüyorlarmış. Aşırı sıcak havadan dolayı çölde az bulunan su kaynaklarının tamamı kurumaya başlamış. Hayvancağızlar o kadar bitkin düşmüşler ki yiyecek aramaya dermanları kalmamış. Baba köpek, özellikle çocukları aç kaldığı için çok üzülüyormuş ama elinden hiçbir şey gelmiyormuş.

Zaman geçtikçe bütün hayvanlar o kadar zayıflamış ki kemikleri gözle sayılıyormuş. Çoğu hayvan türünün nesli tükenmeye başlamış. Hepsi o büyük çölde kaderlerine terkedilmiş.

Mirza Talha MERCAN 2-A

GEZEGENDE DOSTLUK

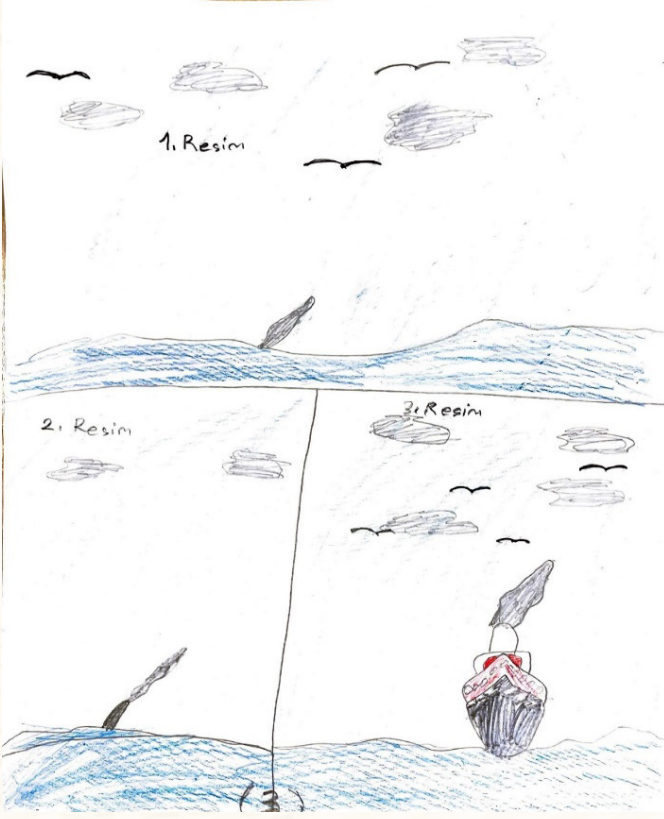
Yarısı beyin, yarısı kalp olan bir gezegen düşünün. Beyinler matematiğe kalpler de sevgiye inanmaktadır. Ancak bu iki halk birbirleri ile dost değildir. Aralarında geçmişten beri süregelen bir rekabet vardır. Yakında meteor düşme tehlikesi ile karşı karşıya kalacak olan gezegen halkları nasıl mücadele edecekleri konusunda farklı düşünmektedirler. Teleskop ile inceleme yapan Neil Armstrong durumu fark eder. Armstrong, NASA'dan izin alıp sorunlu gezegene gider. Gezegenin beyin halkı alışverişini matematik yoluyla yapmaktadır. Örneğin; "2+2'nin 4 katı kadar erik verir misin?" diyorlarmış. Gezegendeki kalp halkı ise güleryüz ve sarılarak alışveriş yaparmış. Tüm bu olanları izleyen Armstrong kendini tutamayıp "Matematiğin gücü!" diye bağırılmış. Aralarında ki yabancıyı fark eden gezegen sakinleri Armstrong'u hapse atmış. Armstrong hapisten nasıl kurtulacağını kısa zamanda bulur. Yanındaki boş belleği şifre kutusuna takıp şifreyi kırar ve hapisten kaçar. Armstrong hapisteyken beyin ve kalp halklarını barıştırmayı kafasına koymuştur çünkü iki organda çok önemliydi ancak bu iki halk güçlerini birleştirirse yaklaşmakta olan meteor felaketinden kurtulabilecektir diye düşünmüştür. Taraflarla görüşen Armstrong halkları barıştırdı. Beyin ve kalp halkları güçlerini birleştirip gezegenlerini tehdit eden meteoru yok etmeyi başardılar. Bu iki halk için artık gezegenlerinde zor olan hiçbir şey kalmamıştır.

Haktan HUYUT 4-F

DÜNYA DÜZ MÜ? YUVARLAK MI?

Asel öğretmenine; “Öğretmenim Dünya yuvarlak mıdır?” diye sorar. Öğretmeni ise bunu araştırmasını isteyip araştırdıktan sonra cevabın ne olduğunu söylemesini ister. Ancak Asel’in Dünya ve uzay hakkında hiçbir bilgisi yoktur. Bu yüzden okul çıkışından sonra eve geçip elini yüzünü yıkayıp kıyafetini değiştirir. Sonra hemen annesinin yanına gidip merakla aynı soruyu annesine sorar; “Anne, Dünya yuvarlak mıdır?” Annesi, “Kızım, cevabı neden araştırmıyorsun araştırıp daha iyi bilgi edinebilirsin.” Diye öğretmeniyle aynı cevabı vermiştir ancak Asel merakla bu sefer babasına sormuş; “Babacığım, annem ve öğretmenim bunun cevabını söylemiyor bari sen söyle. Dünya yuvarlak mıdır?” Babası ise kızının ne kadar çok meraklı olduğunu bildiği için annen ve öğretmenin sözünü dinlemesini kendi araştırarak edindiği bilginin daha akılda kalıcı olacağını söylemiştir. Ancak Asel o kadar sabırsız o kadar meraklı bir kızmış ki cevabını hemen almak istermiş. Asel gidip araştırmış ancak hiçbir şey anlamamış. Akşam olunca Asel kitabını okuyup dişlerini fırçaladıktan sonra geç olmadan uykuya dalmış. Rüyasında bir uzaylı görmüş ve çok şaşırılmış. Uzaylının yanına gidip “Dünya yuvarlak mıdır uzaylı kardeş?” diye sormuş. Uzaylı parmağıyla Dünya’yı göstermiş. Asel bakmış Dünya yuvarlakmış. Bir soru daha soracakken annesinin onu kaldırmasıyla uyanmış. Annesinin yüzüne bakarak “Anne, ben bir bilgi öğrendim bunu bana uzaylı kardeş söyledi. Dünya yuvarlakmış.” Dedi ve annesi de ona peki ya rüyanda gördüğün şey gerçek değilse ne olacak diye sormuş. Asel’in o mutlu yüzü bir anda düşmüş, annesi ona üzülmemesini ve eğer pes etmezse cevabını alabileceğini söylemiş. Asel’in yüzü tekrardan gülmeye başlamış. Çabalamış, iyice araştırmış ve asla pes etmemiş. Babasına; “Babacığım, beni İstanbul’a götürür müsün?” diye sormuş. Babası neden kızının bir anda böyle bir soru sorduğunu anlamamış ve kızına nedenini sormuş. Asel ise İstanbul’da olan kuzenini ve teyzesini özlediğini söylemiş. Babası Asel’e tamam hafta sonu gideriz demiş. Sonra annesine kendisine kitap okumasını söylemiş, annesi kabul etmiş. Bir varmış bir yokmuş diye başlamış okumaya, Asel annesini dinlerken uykuya dalmış. Uyandığında saat akşam sekizmiş. Oturma odasına gidip bakmış ancak ne annesi ne de babası hiçbir yerde yokmuş. Asel tableti alıp annesini aramış ve annesi telefonu açtığında “Anne, neredesiniz siz her yere baktım evde yoksunuz?” demiş. Annesi ona kızım baban ve ben işteyim demiş ve Asel ikinize de iyi çalışmalar anne diyerek aramayı sonlandırmış. Akşam babası eve gelince işlerinin yoğunluğundan dolayı hafta sonu İstanbul’a gidemeyeceklerini söylemiş. Asel çok üzülmüş. Sabah zilin çalmasıyla uyanan Asel karşısında en sevdiği kuzeni ve teyzesini görmüş.

Babası “Gördün mü sana sürpriz yapmak istedik.” dedi ve babasının yaptığı sürpriz karşısında sevinçten havalara uçtu. Sonra kuzenine ve teyzesine sarılarak onları karşıladı. İçeri geçtiklerinde kuzenine günlerdir aklını kurcalayan o soruyu sordu; “Dünya yuvarlak mıdır?” Kuzeni ise şöyle dedi; “Elbette yuvarlaktır.”

Asel kuzenine o zaman kanıtla dünyanın yuvarlak olduğunu bana dedi. Kuzeni hemen Asel'den bir kağıt ve kalem istedi. Asel bu duruma çok şaşırdı ve nasıl yani Dünya'nın yuvarlak olduğunu bana kağıt ve kalemle mi kanıtlayacaksın? dedi. Kuzeni kendinden emin bir şekilde kağıt ve kalemi getir anlatınca anlayacaksın dedi. Ve böyle bir resim yaptı.

Asel hiçbir şey anlamamıştı. Kuzenine dönüp; "İşte kanıtlayamadın hem Dünya nasıl yuvarlak olsun Dünya yuvarlak olsa biz şuan uzaydaydık hem bunu nerden bileceksin ki sen hiç uzaya çıktın mı ?" diyerek güldü. Kuzeni

ona bak şimdi Asel birincisi bilim insanları uzaya çıkıp Dünya'nın neye benzediğini gösterdi. İkincisi ise bir vapur gelirken biz önce onun dumanını görürüz sonra bacasını, en sonunda vapurun tamamını görürüz diyerek açıkladı. Ancak Asel yine anlamadı ve kuzeninın anlattıklarını görmek istedi. Babası yarın vapura bineceklerini söyledi. Asel ise içinden işte fırsat bu fırsat diyerek babasına ben de gelmek istiyorum dedi. Sabah olduğunda elini yüzünü yıkadı, üstünü değiştirdi ve kahvaltısını yaptı. Babası ona "Güne çok heyecanlı başladın prenses daha gitmemize 3 saat var." dedi. Üç saat geçtikten sonra arabaya atlayıp binecekleri vapura doğru yola çıktılar. Vapura bindiklerinde kuzeni Asel'e bir önceki gün çizdiği kâğıdı gösterip bak aynen böyle olacak dedi. Ancak Asel buna inanmadı fakat gerçekten de görünce aynen kuzeninın anlattığı gibi olduğunu gördü. Asel kuzeninden özür diledi ve haklı olduğunu söyleyip çok teşekkür etti. Kuzeni ona sorun yok, bende küçükken aynı senin gibi Dünya'yı düz sanıyordum dedi. Asel heyecanla annesine ve babasına Dünya'nın nasıl yuvarlak olduğunu anlattı. Heyecanla okula dönüp öğretmenine Dünya'nın yuvarlak olduğunu kuzeninın yardımıyla öğrendiğini anlattı.

Hira Nur ATEŞ 4-F

GİZEMLİ HARİTA

Merhaba arkadaşlar, benim adım Ali, size geçen yaz başımdan geçen bir olayı anlatacağım. Günlerden pazartesi günüydü, okul çıkışı arkadaşlarımla bisikletlerimizi alıp buluşmak üzere sözleşmiştik. Bisikletimi alıp buluşacağımız yere vardığımda sadece arkadaşım Hasan'ın benden önce vardığını gördüm. Diğer gelecek olan arkadaşlarımızı beklerken maç hakkında konuşuyorduk. Tam sohbe dalmışken oturduğumuz kaldırımın önünden simsiyah bir araba hızla geçti. Arabanın koltuğunda bizim yaşlarımızda olduğunu düşündüğüm bir çocuk ile göz göze geldik. O anda bana yalvaran gözlerle bakarak bir kâğıt parçası fırlattı ve gizemli araba hızla gözden kayboldu. Merakla çocuğun attığı kâğıt parçasını açtık, Hasan heyecanla kâğıt parçasını okumaya başladı; "Beni bulun!" yazıyordu ve altında bir harita vardı. Bunu okuyan Hasan çok korkmuştu. Hasan'ı sakinleştirdikten sonra ne yapmamız gerektiğini konuştuk ve haritanın gösterdiği yere gitmeye karar verdik. Arkadaşım Hasan ve ben tüm bu yaşananları konuşurken yanımıza Ahmet ve Selim arkadaşlarımız geldi. Onlara olanlardan bahsettik ve ikisi de bizimle birlikte haritanın peşine düşmeye karar verdi. Haritayı incelediğimizde evimize çokta uzak olmayan bir ormanlık alanı gösterdiğini fark ettik. Hep beraber bisikletlerimize atlayıp haritadaki konuma doğru yola çıktık. Selim bana dönerek şöyle dedi; "Ali bu gideceğimiz yerde tehlikeli bir şey olabilir mi?" bende kendisine cevap verdim; "Merak etme Selim, anneme nereye gideceğimi söyledim, başımıza bir şey gelecek olursa ailelerimiz bizi bulacaktır." Dört arkadaş ormanlık alana vardık. Etrafımızı incelediğimizde uzun kavak ağaçlarından, yemyeşil otlardan başka hiçbir şey olmadığını gördük. Haritanın gösterdiğine göre yüz metre düz yürümeye başladık. Çalılıklardan dolayı artık bisikletlerimizi kullanamıyorduk. Biz heyecanla varacağımız yerde bizi neyin beklediğini tartışırken önümüzden hızla bir ceylan sürüş geçti. Hepimiz bu ani olaydan dolayı çok korkmuştuk. Hasan yüksek sesle bize ; " Ben vazgeçtim eve geri dönelim.!" dedi. Ahmet'te; " Hasan merak etme, bir aradayken bize bir şey olmaz." diyerek Hasan'ı sakinleştirdi. Haritada işaretli noktaya yaklaştığımızda ileride çok eski bir kulübe olduğunu gördük. Kulübenin camları kırık ve kapısı bile yoktu. Kulübeye yaklaştıkça heyecandan dizlerim titriyordu, her ne kadar korkudan içim içimi kemirse bile arkadaşlarımla cesaretini kırmamak için korkumu olabildiğince gizliyordum. İçeride bizi neyin beklediğini bilmiyorduk ama yine de korkumuzun üstesinden gelip kulübenin içine bakmalıydık. Arkadaşlarıma dönüp; " Hasan, Selim siz dışarda bekleyin biz Ahmet ile içeriye girelim eğer beş dakika içerisinde çıkmazsak ailemize haber verin." dedim. Arkadaşlarımda bu fikrimi kabul

ettiler. Ahmet ile sessizce eski kulübenin olmayan kapısından içeriye doğru girdik. Kalbimin ne kadar hızlı attığını kulaklarım ile duyuyordum. O anda Ahmet'e baktığımda onun da en az benim kadar heyecan ve korku içinde olduğunu gördüm. Örümcek ağları ile kaplanmış kulübenin bir köşesinde yer yatağı vardı. Belli ki birileri burada kalmıştı ancak yatak dışında başka hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Bu yüzden Ahmet ile dışarı çıkmaya karar verdik. Dışarı çıktığımızda Hasan ve Selim yoktu! Panikle sağa sola bakmaya başladık. Ahmet'te bende avazımız çıktığımız kadar Hasaaan! Seliimm! diye bağıryorduk. Ama ne kadar çabaladıysak da iki arkadaşımıza da ulaşamadık. Bu arada hava kararmaya başlamıştı, sadece yerde lastik izleri vardı. Hızlıca mahalleye döndük. Ne yapacağımızı bilemiyorduk. Ahmet bana dönüp şöyle dedi; "Ali hemen gidip ailelerimize haber verelim." Ben de Hasan'a hak verdim ve koşarak bizim eve gittik. Annem kapıyı açtığına telaşla ve korkuyla olanları anlattık. Annem de bizi dinledikten sonra olayların hiç de bizim düşündüğümüz gibi olmadığını söyledi. Bu olanların sadece oyundan ibaret olduğunu, aslında benim bugüne kadar hiç görmediğim kuzenimin bir şakasından ibaret olduğunu anlattı. Biz yine de içimiz rahat etmediği için Hasan ve Selim'in evlerine giderek onlarla da konuştuk. Biz kulübedeyken Hasan'ın annesi Ayşe Teyze gelip onları götürmüştü. Ahmet'le kocaman bir oh çekip rahatlamıştık. Ahmet'ten ayrılıp eve gittim. Evde annem, babam, Almanya'da yaşadıklarını bildiğim Kemal Amcam, Yasemin Yengem ve bugün arabada gördüğüm Reşat vardı. Hepsini beni görünce gülmeye başladılar. Ben bu duruma çok sinirlenmişim çünkü tanımiyor olsam bile yaşıtım ve zor durumda olan bir çocuğa yardım etmek istemişim. Babam beni karşısına aldı ve kuzenim Reşat'ın şaka yaptığını buna karşılık amacımın doğru fakat yöntemimin yanlış olduğunu söyledi. Böyle tehlikeli bir durumda hemen büyüklerimize haber vermemiz gerektiğini anlattı. Bu arada arkadaşlarımı ormana gitmek için ikna ederken anneme haber verdim diye arkadaşlarıma yalan söylemişim. Babam, yalan söylediğimi bildiğini ve yalan söylemenin, insanları aldatmanın dünyanın en kötü durumu olduğu söyledi. Çok utanmışım ancak babamın tüm söylediklerine hak vermişim. O gece önce kendime daha sonra anneme ve babama bir daha ne durumda olursa olsun hiç kimseye yalan söylemeyeceğime dair söz verdim. Kemal Amcam, kuzenim Reşat'a yaptığı bu şakadan dolayı çok kızdı ve bir daha böyle bir şey yapmayacağına dair söz verdi.

Kemal ÇAKMAK 4-F

ARKADAŞLIĞIN ÖNEMİ

Günlerden bir gün Devler Şehri'nde tek gözlü bir dev ile ejderha arasında beklenmedik bir arkadaşlık filizlenmiş. Tek gözlü dev adı İris olan devasa ejderha ile tanıştığında başta birbirlerinden farklı olduklarını düşündüler. Bir süre sonra ikisi de birbirlerinin özel yanlarını fark etti.

İris 'in renkli tüyleri ve devin güçlü kolları birbirlerine yardım ederek Devler Şehri'ne neşe ve güzellik getirdi. İki birlikte gökyüzüne uçup Devler Şehri'ne ışıltılar saçtılar. Diğer devler, bu beklenmedik arkadaşlığın gücünden etkilenerek birbirlerinin benzersiz yeteneklerini keşfetmeye başladı. Tek gözlü dev ve İris devlerin birbirlerine bakarak daha güçlü ve renkli bir topluluk olabileceklerini kanıtladılar. Bu arkadaşlık hikâyesi Devler Şehri'ni birlikte daha güzel ve çeşitli bir yer haline getirdi.

Birlikte daha güzel yarınlar planladılar. Tüm şehir arkadaşlığın önemini bir kez daha vurguladı ve önemsemi.

Emir DALDİKEN 4-E

MAXİ VE UZAY

Trabzon'un bir köyünde uzayla ilgili olan çok bilgili bir genç varmış. Bu gencin ismi Maxi'ymiş. Maxi'nin en çok istediği şey astronot olmakmış.

Akşam teleskoptan gökyüzüne bakarken annesi:

- Maxi yemek hazır!

Maxi hemen annesinin yanına gitmiş. Yemeğini yedikten sonra tekrar teleskopuna yönelmiş. Tüm Güneş sistemini görmüş. Ay'a bakarken "keşke Ay'a gitsem" diye düşünmüş. O sırada arkadaşı Mustafa Maxi'ye haber getirmiş.

- Maxi seni uzaya, yani Ay'a çıkartmamızı istediler. Çünkü Ay'a ilk Türkler çıkacak. Biz senin uzayı çok sevdiğini biliyoruz. O yüzden seni görevlendirdik.

Maxi bu haberi duyunca çok sevinmiş. Hazırlıklara başlamış. Son fırlatma Türkiye'de gerçekleşecekmiş. Maxi hemen astronot kıyafetlerini giyip, uzay roketine binmiş. Fırlatmaya dakikalar kalmıştı. Kalbi güm güm atıyordu. Mustafa'da Maxi'nin yanındaydı. İkiside çok heyecanlıydı. Fırlatmaya bir dakika!!

Ve işte roket kalktı. Herkes Maxi'yi alkışlıyordu. Hoparlörden:

- İyi yolculuklar Maxi ve ekibi..

Maxi ve ekibi uzay istasyonuna vardıklarında oturup çay içmişler ve horon tepmişler 😊 Ardından uzay istasyonunda yeni bir roket onları bekliyormuş. Hemen kapsüle gidip Ay'a doğru yol almışlar. Ay'a vardıklarından birkaç dakika sonra bir uzaylı bütün taşları bulmuş ve onlara getiriyormuş. Maxi ve ekibi görevlerini bitirdiklerine çok sevinmiş. Ay'a Türk bayrağını dikmişler ve Dünya'ya iniş yapmışlar.

Emir ERTUĞRULAK 4/D

HERKES ÖZEL HERKES GÜZEL

**Herkes özel, herkes güzel
Engelli de olsan aynıyız.
Rengimiz farklı ama aynıyız.
Kör olanı, sağır olanı
En güzeli, en kötüsü
Zekisi, tembeli ne fark eder hepimiz aynıyız**

**Öyle ki
Hareketli ve sakin arasında fark yok
Eksiği de yok
Lale ve gül gibi ikisi de çiçek**

**Herkes farklı eksik ve fazla değil,
Rengimiz ne fark eder,
Kimimiz topu kimimiz bisikleti sevse de
Eksiğimiz yok hepimiz aynıyız
Zengin ve fakir**

**Göz rengi ne fark eder
Üstün değil kimse
Zengin fakire yardım edince
Dengelenir her şey
Lale gül gibi ikisi de çiçek.**

Sümeyye OLGUNSOY 4-E

UMUT AĞACI VE ARKADAŞLARI

Güneşli bir yaz günüydü. Umut ağacı ve arkadaşları ormanda sohbet ederken hafta sonunu iyi değerlendirmek isteyen insanlar piknik yapmak için ormana gelmişlerdi. Tüm günü ormanda eğlenerek geçirmek isteyenler piknik malzemelerini de yanında getirmişlerdi. Umut ağacı arkadaşları ile konuşurken bir yandan da köklerinin dibine örtü seriliyor, yiyecek malzemeler konuyordu.

Umut ağacı ve arkadaşları bir süre daha sohbet ettikten sonra arkadaşları ile sessizliğe bürünüp gelen gidene izlemeye başlamışlardı. Umut ağacı ve arkadaşları ormanda insanların nefes almasını sağlayan yüzlerce ağaçtan sadece bir kaçıydı. İstedikleri sadece kendilerine zarar verilmemesiydi. Umut ağacı gölgesinde piknik yapan ailenin konuşmalarına kulak misafiri olmuş, duydukları karşısında çok mutlu olmuştu. Konuşmalarında aile büyükleri çocuklara öğütler verip yeşilin ve ormanın korunması ile ilgili nasihatlerde bulunuyorlardı. Umut ağacı ve arkadaşları kendilerine ve ormandaki diğer tüm canlılara zarar verdiklerinde çok üzülüyorlardı. Aile büyükleri ormanda piknik yaptıklarında ateş yakılmaması gerektiğini, çöplerin toplanması gerektiği ile ilgili konuşmalar yapıyorlardı. Pikniğini bitiren aile kimseyi rahatsız etmeden örtülerini toplayıp, çöplerini çöp kutusuna atıp ormandan ayrıldılar.

Umut ağacı ve arkadaşları aile ormandan ayrıldıktan sonra doğayı ve canlıları korumanın ne kadar önemli olduğu ile ilgili konuşmalar yapıp, onların gölgesinde dinlenen insanlara ağaçların ne kadar faydalı olduğunu belirttiler. Bu masalda burada son buldu.

Azra TURGUT 4-E

MİNİK ASTRONOT'UN HAYALİ

Bir varmış bir yokmuş. Zamanın birinde gezegenlere yolculuk yapmak isteyen bir çocuk varmış. Küçük çocuğa arkadaşları kendi aralarında ' Minik Astronot ' adını vermişler. Minik Astronot büyüdüğünde çok büyük başarılarla ulaşmak istiyormuş. Bunun için çok çalışıp, araştırmacı olmak gerektiğinin de farkındaymış. Bir gün gitmek için hayal kurduğu gezegenlerin isimlerini bir kâğıda yazmış. Ailesi de ona doğum gününde bir astronot kıyafeti almış, ee tabii bir de uzay gemisi. Küçük astronot bir gün rüyasında uzun mu uzun bir yolculuğa çıkmış. Küçük Astronot 'un ilk gittiği gezegen Ay olmuş. Küçük Astronot Ay'a geldiği anda Ay onu selamlamış.

-Hoş geldin Minik Astronot. Öncelikle bana gelme sebebin nedir?

Minik Astronot:

-Merhaba Ay, dünyaya en yakın gezegenin sen olduğunu öğrendim. O yüzden ilk sana geldim.

Ay gülümsemiş. Biraz sohbetten sonra Minik Astronot Ay'a veda ederek yoluna devam etmiş. Sonraki durak Merkür olmuş. Minik Astronot Merkür'e adım atar atmaz terlemeye başlamış. Merkür çok ama çok sıcak bir gezegenmiş. Merkür Minik Astronot 'u selamlamış ve:

-Ne o Minik Astronot, burası sana sıcak geldi galiba.

Diyerek kakhaha atmış. Minik Astronot:

-Ne yapayım sen çok sıcaksın Merkür. Gerçekten çok sıcaksın. Bunun nedenini merak etmedim değil.

Merkür:

- Ben güneşe en yakın gezegenim. Bu yüzden sıcaklığım yüksektir benim.

Minik Astronot kafa sallamış. Sıcaktan yok olmadan önce gitmesi gerektiğini anlamış. Merkür ile vedalaşmış. Bu kez Venüs'e doğru yol almış. Yolculuğunda bir sürü yıldızla karşılaşmış. Her birine selam verip yoluna devam etmiş. Sonunda Mars'a ulaşmış. Minik Astronot Mars'a ulaştığı anda üşümeye başlamış. Kendi kendine:

-Bu ne soğuk bir gezegen böyle.

O anda bir ses:

-Üşüdün galiba. Beni ziyaret edenler sıkı giyinmeli.

Bu konuşan Mars'mış. Minik Astronot titrerken:

-Gerçekten de çok soğuksun. Donmadan önce gitmeliyim.

Minik Astronot Mars'a veda ederek yoluna devam etmiş. Sıradaki ise Jüpiter'miş. Jüpiter kocamanmış.

Minik Astronot heyecanla Jüpiter'e inmiş. Fakat o da ne? Jüpiter hızlı dönüyormuş ki Minik Astronot'un başı dönmüş. Bir an yere düşürmüş. Jüpiter gülmeye başlamış ve:

- İyi misin Küçük Kâşif?

Minik Astronot:

-Ah evet, iyiyim. O kadar hızlı dönüyorsun ki başımı döndürdün Jüpiter.

Deyip Minik Astronot gülmeye başlamış. Minik Astronot Jüpiter ile biraz sohbet ettikten sonra yolculuğuna devam etmiş. Satürn'e doğru ilerlemiş. En sonunda Satürn'e inmiş. Satürn diğer gezegenlerden biraz farklıymış. Etrafında kocaman bir halkası varmış. Minik Astronot - Bu da ne böyle?

Demiş Satürn'ün halkasına bakarak. Satürn şaşırarak:

O benim halkam.

Bir anda sert bir rüzgâr esmeye başlamış. Minik Astronot 'un saçları havalanmış.

-Bu rüzgâr da neyin nesi?

Satürn:

-Bilmiyor musun Minik Astronot? Ben rüzgârlı bir gezegenim.

Minik Astronot:

-Ben artık gitsem iyi olur.

Diyerek Satürn'e veda etmiş. Neptün'e doğru yol almış. En sonunda Neptün'e ulaşmış. Bu gezegenlerin sonuncusuymuş. Minik Astronot Neptün'e indiğinde selam vermiş.

Neptün:

-Hoş geldin Minik Astronot. Bir hayli yorgun görünüyorsun.

Küçük Kâşif:

-Hoş buldum. Güneşe gerçekten çok uzaksın. Seni bulmak pek kolay olmadı Neptün.

Neptün gülümsemiş. Minik Astronot Neptün ile biraz sohbet ettikten sonra veda etmiş.

Minik Astronot gezegenleri tanıdığı için çok mutluymuş. Fakat artık Dünya'ya dönme vaktiymiş. Uykusundan uyanan Minik Astronot 'u uzun uzun yıllar sonra çok büyük bir yolculuk bekliyormuş.

Arkadaşlarının Minik Astronot adını verdiği bu kâşif adını tarihe altın harflerle yazdıran İlk Türk Astronot Alper Gezeravcı'dan başkası değilmiş. Alper Gezeravcı 19.01.2024 tarihinde saatler 00:49 u gösterirken tüm dünyanın izlediği o anların kahramanı olmuş.

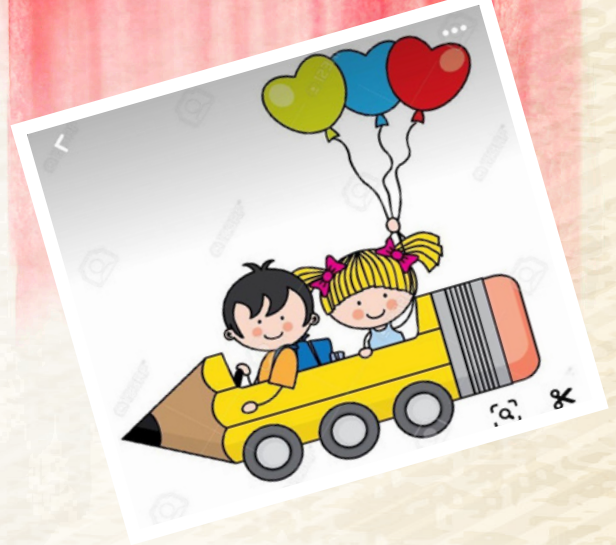
Ahmet Asaf ÖZCAN 4-E

(Dilimizin Zenginlikleri Özgün Öykü Yazma Yarışması Okul 1.si)

YAZARLARIMIZ

- Berra CİVELEK
- Kerem ÇAYIR
- Hatice ÖZTÜRK
- Esil Zehra DEMİR
- Aysu Serra ÖZDEMİR
- Elif ERŞAHİN
- Ayşe ŞERBETÇİ
- Nihan YILDIRIM
- Ömer Asaf YÖNET
- Deniz EK
- Ayşe Sare GÜNER
- Aslan Uraz AYAZ
- Nilüfer ERDOĞAN
- Eymen ÖZBİLGE
- Zeyneb Yaren AKIN
- Zeynep Ecmel TOPSAKAL
- Furkan ELÇİ
- Kaan NURLATİF
- Neyyir YALMAN
- Fatma Zümra ÇAKILLI
- Yiğit Alp ÖZDEMİR
- Mustafa Talha AK
- Mert Ali BUKOVALI
- Zeynep KARAARSALAN
- Erva DOĞAN
- Sena MİRHAN
- Ahmet Demir KURUCU
- Kerem AYDIN
- Simay SÖZCÜ
- Mustafa Çınar ESER
- Salih BİRLİK
- Ömer Efehan UÇAR

- Kağan ERCİYAS
- Muhammed Beha KELEŞ
- Ömer Eymen AK
- Kemal ÖKSÜZ
- Yağmur ŞAMLI
- H. Efe ÖZCAN
- Yavuz Kerem EKİN
- Tunahan EFE
- Minanur TUNÇER
- Defne DÖNMEZ
- M. Aslı USLUCAN
- M. Sila USLUCAN
- Ömer Bora KAPUCU
- Muhammed Huzayfe ÖZALP
- Mirza Talha MERCAN
- Hira Nur ATEŞ
- Kemal ÇAKMAK
- Haktan HUYUT
- Emir DALDİKEN
- Emir ERTUĞRUL
- Sümeyye OLGUNSOY
- Azra TURGUT
- Ahmet Asaf ÖZCAN

